

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

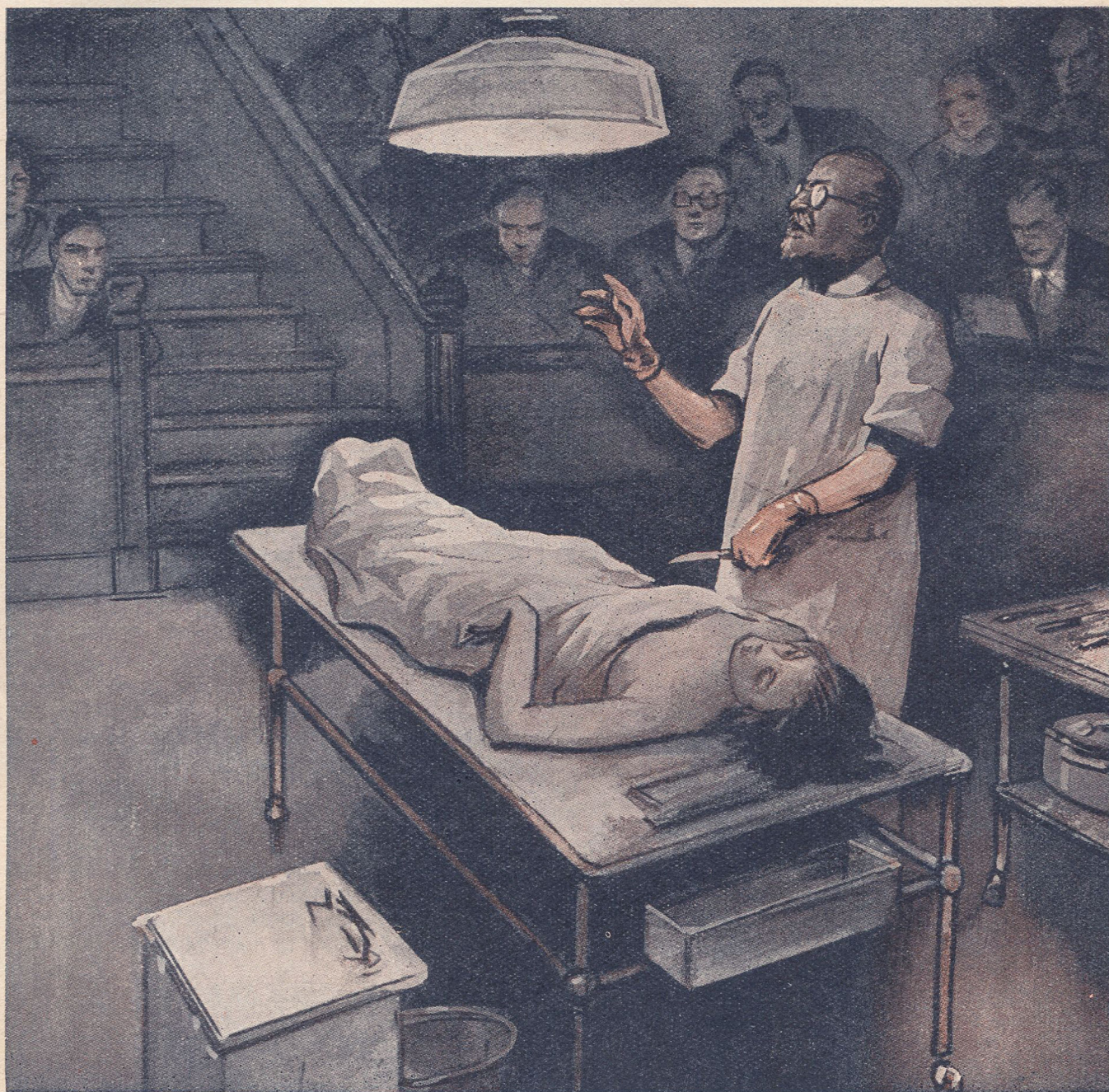
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1081

EEN SPEL MET DEN DOOD.

20 cent

Voor de tafel, gekleed in zijn witte operatie-jas, stond professor Hunslock, en wilde juist met de les beginnen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Een spel met den dood

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

**Aanbieding Medische
Encyclopaedie fl. 4.50**

HOOFDSTUK I.

OP ZOEK NAAR HET WILD.

Het was omstreeks negen uur in den avond, toen zich een slanke, blijkbaar nog jonge man met een koket kneveltje en met een bleek, fijn besneden gelaat kwam aanmelden bij den portier van één dier talloze Lions Hotels, welke te Londen omstreeks vijftig jaren geleden gesticht werden door een Duitscher en die aanstonds in een groote behoefte bleken te voorzien, meer in het bijzonder voor al diegenen, die het op de wereld niet al te breed hadden, en zooals men dat noemt, de tering naar de nering moesten zetten.

Deze hotels zijn bijna volkomen gelijkvormig wat het inwendige betreft, en zeer eenvoudig ingericht, ofschoon zij toch alle gemakken bieden, waarvan de reizende Engelschman zooveel houdt. In de eerste plaats uitstekend ingerichte badkamers en vervolgens goede bedden.

De jonge man had als bagage slechts een een-

voudig handtaschje van imitatieleder bij zich en de portier keek hem dan ook wel een weinig wantrouwend aan, toen hij om een kamer verzocht.

De man bladerde zwijgend eenigen tijd in zijn register, ofschoon hij op een haar na had kunnen zeggen, hoeveel kamers er nog onbezet waren, en wendde zich daarna tot den jongen man met de opmerking:

„Denkt u lang te blijven?”

„Dat kan ik niet vooruit zeggen,” antwoordde de jonge man zeer zacht. „Is het van belang voor u om het te weten?”

„In zooverre, dat er telegrafisch kamers besproken zijn voor aanstaanden Vrijdag, dat is over vier dagen en dat zijn de laatste die we nog vrij hebben.”

„Vóór dien tijd zal ik wel gedaan hebben, wat ik te doen heb,” mompelde de jonge man zoo zacht, dat de portier het nauwelijks kon

verstaan. „Geef mij maar wat ge nu vrij hebt. Ik ben met weinig tevreden.”

„Hebt gij geen groote bagage bij u?”

„Nee, als het verlangd wordt, of het is regel hier, dan wil ik gaarne een paar dagen vooruit betalen.”

Zoo deed de jonge man dan ook en toen hij zijn kwitantie in den zak had, vroeg de portier opnieuw: „Uw naam?”

Het scheen alsof de jeugdige reiziger een oogenblik aarzelde, alvorens hij met zachte stem antwoordde:

„Humphrey Dunbar.”

De portier noteerde den naam in zijn register en vervolgens kreeg de jonge man zijn kamersleutel, terwijl een piccolo zijn klein valies voor hem uit droeg en hem voor ging naar de lift, die hem maar de vijfde verdieping bracht, waar zich de kleine logeerkamer bevond, die hem was toegewezen.

De jonge man wachtte zwigend, tot de piccolo zijn valies op den bagagebok had gezet en sloot de deur zorgvuldig achter hem dicht.

Langzaam zette hij zijn geruite pet af en nam plaats op den stoel, die voor de kleine vierkante tafel tusschen de beide vensters stond.

Geruimen tijd bleef Dunbar bewegingloos zitten, schijnbaar gedachteloos voor zich uitstarend en langzamerhand verscheen er een uitdrukking van diepe smart op zijn bleek, jong gelaat.

Plotseling begroef hij het hoofd in de handen en barstte in een onderdrukt snikken uit.

Wel een kwartier lang bleef hij liggen, met de armen op de tafel geleund, terwijl zijn lichaam zacht heen en weer schokte.

Toen richtte hij het betraand gelaat weder op, stak de handen in den zak van zijn korte overjas, waarvan hij zich nog niet had ontdaan, nam er een stukje papier uit, waarop eenige regels te lezen stonden, met een vaste hand neergeschreven, en drukte het hartstochtelijk aan de lippen.

Daarop borg hij het briefje zorgvuldig weder weg, stond op, nam het valies en zette het op de tafel.

Hij keek nog even naar de deur, als om zich te vergewissen, dat hij zoeven den grendel had voorgeschoven, hing een zakdoek over het sleutelgat en keerde toen weder naar de tafel terug.

Hij opende het valies met een kleinen sleutel, dien hij aan een dun koordje onder zijn kleederen om den hals droeg en nam er eenige toiletartikelen uit en vervolgens een fraai bewerkten

dolk, in een schede van marokkijnleder, benevens een kleine Browning.

Hij keek zorgvuldig na, of het wapen wel geladen was, liet het in zijn broekzak glijden en haalde daarop den dolk uit de schede, om de scherpte van de snede op zijn nagel te beproeven, een rose, blijkbaar uitmuntend onderhouden nagel.

Er was een wrange glimlach om zijn lippen verschenen, toen hij het kleine, scherpe wapen weder in de schede terug stak en een diepe rimpel had zich in het blanke voorhoofd geplooid, tusschen de onberispelijk geteekende wenkbrauwen.

Hij liet zich weder op den stoel vallen en mompelde voor zich heen:

„Zij zullen het moord noemen, maar wat raakt mij dat. Ik noem het een straf, een rechtvaardige straf, die ik zal volstrekken aan Irwin Stanley, den roover van mijn geluk, den verwoester van mijn leven, den laaghartigen moordenaar, die nu aan het hoofd staat van die afschuwelijke bende, waartoe ook ik eenmaal behoord heb: „Het Genootschap van den Gouden Sleutel.”

Hij staarde eenigen tijd somber voor zich uit en hernam toen zijn alleenspraak:

„Ja, ik wil het doen. Ik zal de maatschappij bevrijden van dien schurk, al zou ik hem ook moeten zoeken in het binnenste der aarde. Je hebt je weten te verbergen, Irwin Stanley, en je wist te ontvluchten aan den wrekkenden arm der justitie, maar mijn wraak zal sterker blijken dan jouw list. Ik zal je terug weten te vinden en dan — dan zal ik mijzelf en John Raffles op je wreken.”

De jonge man had onder het zachtjes, maar hartstochtelijk mompelen van deze woorden zijn handen, merkwaardig kleine, blanke handen, tot vuisten gebald en zijn zwarte oogen fonkelden woest in het bleeke gelaat.

Hij verborg nu ook den dolk in een zijner zakken en haalde uit een binnenzak van zijn vest een zeer klein, goedkoop opschrijfboekje, waarin hij begon te bladeren.

„Je zult het betreuren, Stanley, dat ik ooit in je vertrouwen ben geweest,” mompelde hij onder het lezen. „Ik heb hier de namen van al degenen, bij wie je een toevlucht hebt kunnen zoeken, nadat je te Genua John Raffles ontkomen bent, en hierin staan ook alle geheime dievenholen vermeld, waarvan ik er vroeger, helaas vele in jouw gezelschap bezocht heb. Ik weet, dat je weer te Londen bent en dat is voor mij voldoende. Ik zal geen rust of duur

hebben vóór ik je heb hervonden en dan — dan volgt de afrekening. O, had ik je nooit gekend, jij duivel!”

Snel borg hij het boekje weder weg, na een paar adressen te hebben overgeschreven en daarop knoopte hij zijn overjas dicht, sloot het valies, zette het weg en schoof den grendel van de deur terug.

Hij opende deze zachtjes en keek op de gang, als om zich te overtuigen, dat zich hier niemand bevond, die hem kon bespieden.

Daarop trad hij naar buiten, sloot de deur weder, liet zich in de lift naar beneden brengen, gaf zijn sleutel af aan de bewaarster dezer voorwerpen, die achter een soort toonbank gezeten was en verliet vervolgens het hotel.

Twintig passen verder stond hij weder stil en mompelde voor zich heen:

„Wanneer vannacht reeds alles gelukt, dan zal ik hier niet meer terug keeren. Misschien zal men mij vatten, maar ook dat is mij onverschillig. Het leven heeft voor mij geen waarde meer. Ik heb met alles afgedaan, geen hoop meer op geluk, op een blijde toekomst, op liefde”

Een droge snik welde naar de keel van den jongen man en met gebogen hoofd bleef hij eenigen tijd staan, totdat hij plotseling weder tot het besef van zijn toestand kwam, toen een ruwe voorbijganger hem bijna van de been liep.

Hij keek even met verwilderde blikken om zich heen en wenkte toen een chauffeur, die juist met zijn taxi voorbij reed.

Hij gaf den man den naam van een straat in Houndsditch op en zoodra het voertuig zich in beweging had gezet, liet hij zich in de kussens achterover vallen en sloot de oogen.

Maar van onder de geloken oogleden drupten nu en dan brandend heete tranen, die langzaam omlaag gleden over de bleeke wangen.

Na een half uur ongeveer had hij zijn bestemming bereikt, stapte uit, betaalde den chauffeur en ging de straat in, die er troosteloos genoeg uitzag op dien guren avond in het begin van de lente, die wanhopig scheen te worstelen met den wintervorst en tot dusverre het onderspit had moeten delven.

Het regende, er stond een straffe wind, de straten geleken groote modderpoelen, maar van dit alles scheen Humphrey Dunbar zich zeer weinig aan te trekken. Hij vervolgde zijn weg, zonder op zijn omgeving acht te slaan.

Een honderdtal schreden verder ging hij een zijstraat in, nauw en donker en waar zich een groot aantal wijnhuizen en kroegen bevond, die bij de politie in zeer slechten reuk stonden, en

waar zij reeds herhaalde malen een razzia had gehouden onder het gespuis hetwelk dit gedeelte van Houndsditch, de volksbuurt bij uitnemendheid, onveilig maakte.

Zonder aarzelen trad de jonge man één dezer wijnhuizen binnen, waar zich een tiental kerels bevonden met een verre van gunstig uiterlijk en nam aan een tafeltje plaats, de kraag van zijn jas opgezet en met een sigaret tusschen de lippen.

Een paar van de kerels keken even nieuwsgierig naar den nieuwen bezoeker, fluisterden wat onder elkander, en wendden toen hun aandacht van hem af.

„Gelukkig, zij hebben mij niet herkend,” bromde Dunbar voor zich heen. „Ik wist ook wel, dat mijn vermomming goed was, en toch zijn die mannen, die tot de Bende der Raven behooren, in andere omstandigheden herhaaldelijk met mij in aanraking geweest, toen ik nog in de macht was van Irwin Stanley, aan wiens klauwen John Raffles mij ontrukte.”

Een morsige bediende kwam naar zijn wenschen vragen en Dunbar bestelde een glas wijn, dat hij met langzame teugen begon leeg te drinken.

Hij gaf zijn ooren ondertusschen goed den kost maar hij kon niets vernemen omtrent den Meester, zooals de titel luidde van den aanvoerder van het Genootschap van den Gouden Sleutel, waarbij een groot aantal van de gevaarlijkste en grootste misdadigersbenden over de geheele wereld waren aangesloten en die niet lang geleden door toedoen van den Grooten Onbekende eenige malen op het punt had gestaan in handen van de politie te geraken. Ten eerste in die van de Londensche, vervolgens in die van de Genueesche, om tenslotte te Cairo gevangen te worden genomen. Maar op weg van die stad naar Londen was de gevaarlijke bandiet er in geslaagd, met behulp van medeplichtigen te ontsnappen.

Dunbar moest wel bezield zijn met een onbluschbare wraakzucht jegens dien man, want toen hij begreep dat in dit wijnhuis volstrekt niets bekend was aangaande het lot van Stanley, noch omtrent zijn verblijfplaats, ging hij heen en bezocht daarna nog een tiental dievenholen in dezelfde buurt.

Meermalen liep hij daarbij gevaar voor een spion van de politie te worden gehouden en slechts zijn grondige kennis van het dievenbargoensch en van de toestanden dezer wijk, die alleen aan leden van een of andere bende bekend konden zijn, kon hem redden.

Dunbar bleek op de hoogte te zijn van alle

wachtwoorden, van de ligging der geheime, onderaardsche vertrekken, waar de bandieten hun samenkomsten hielden, van de namen en bijnamen van tal van benedeleden, in het kort, van alles, waarin dat duistere, gevaarlijke volkje belang stelt.

Het was bijna zes uur in den morgen, toen Dunbar eindelijk zeer vermoeid, wankelend van uitputting en slaap, naar zijn hotel terug keerde, waar de nachtportier waarschijnlijk aannam, dat hij met een pierewaaijer te doen had, in welke veronderstelling de jonge man hem wijselijk liet.

Hij sliep echter niet langer dan vijf uren en dadelijk daarna zette hij zijn onderzoekingen voort.

Het leek, alsof hij werd voortgedreven door een macht, die hem tot handelen dwong, die hem alle vermoeienissen en teleurstellingen deed te boven komen en die zijn wraakzucht en haat levendig hield.

Het was Dunbar bekend, dat Irwin Stanley, wiens openbaar optreden in Londen door John Raffles volkomen onmogelijk was gemaakt, in de wereldstad tal van vrienden had, zelfs in de hogere kringen, die zeker geen oogenblik zouden aarzelen, den voortvluchtigen schurk onderdak te verlenen en hem te verbergen in hun huis, totdat de lucht zuiver was en Stanley naar Noord- of Zuid-Amerika de wijk zou kunnen nemen, zonder gevaar te loopen, aanstonds te worden gearresteerd.

Hij wist ook, dat op dit oogenblik nog alle havens van Engeland nauwkeurig werden bewaakt door geheime agenten en detectives, want het zoeken naar den aanvoerder van het misdadigersgenootschap was nog in vollen gang en Stanley zou het zeker voorloopig niet wagen, zich aan boord van de transatlantische stoomschepen te begeven in welke vermomming dan ook.

Dunbar kon zeker wel op eenige weken rekenen en toch zocht hij met een koortsachtige haast alsof hij geen dag, geen uur, te missen had.

Uren lang beloerde hij achtereenvolgens de huizen der lieden, van wie hij kon aannemen, dat zij Stanley wellicht huisvestten, in de hoop, dat de schurk, goed vermomd, nu en dan zou

durven uitgaan, maar hij wachtte vruchteloos.

Toch wist hij, dat Stanley zich voor hem althans niet kon vermommen. Hij zou hem herkennen, ondanks alles.

Zoo verliepen vier dagen en tot dusverre had het onderzoek van Dunbar niet het minste resultaat opgeleverd.

Het lijstje van personen, bij wie Stanley mogelijk een toevlucht kon hebben gezocht, begon reeds bedenkelijk in te krimpen en ten slotte stonden er nog maar drie namen op van lieden, die tot de beste vrienden van Stanley gerekend moesten worden, ofschoon dit in het openbaar nimmer bekend was geweest.

Het was in den morgen van den vijfden dag, omstreeks negen uur, toen Dunbar opnieuw het hotel verliet, waar hij reeds dienzelfden nacht niet meer zou kunnen logeeren. Men had hem zijn kamer moeten opzeggen, die reeds lang geleden telegrafisch besproken was.

Een kwartier later stond hij in de Cromwellstreet en slenterde deze langzaam in, totdat hij nog een vijftigtal passen verwijderd was van een tamelijk groot huis, naast welks deur een koperen bordje prijkte, waarop de naam Jerome Hopkins te lezen stond, benevens de vermelding, dat genoemde Hopkins makelaar was in onroerende goederen.

Dunbar matigde zijn tred en eensklaps stond hij doodstil, om het volgende oogenblik als een haas een portiek binnen te vluchten.

Zooeven was er een oude, op een stok leunende man komen aanstropelen, goed gekleed en blijkbaar zeer bijziende, met een bril met groengekleurde glazen op den neus, die op het huis van Jerome Hopkins was toegetreden en een bevende hand naar den schelknop had uitgestrekt.

De oogen van Dunbar fonkelden van zegepraal en woeste vreugde, toen hij dezen man ontwaarde en even later in het huis zag verdwijnen, waarin hij aanstonds gevolgd werd door eenige jongelieden, die er uit zagen als klerken.

Dunbar had de vuisten krampachtig gebald en sissend kwam het over zijn lippen:

„Eindelijk! Hij is het. Het is Irwin Stanley. Hier heeft hij dus een toevlucht gevonden. Nu, het zal zijn laatste zijn, dat zweer ik.”

HOOFDSTUK II.

OOG IN OOG.

Dunbar wachtte nog eenige oogenblikken, overtuigde zich dat zijn kleederen goed zaten, streek het fijne kneveltje eens op, en richtte toen zijn schreden naar de deur van het groote huis.

Op zijn bellen werd hem opengedaan door een tamelijk bejaarden huisknecht, die naar zijn verlangen vroeg.

Dunbar had onderweg reeds iets bedacht en daarom antwoordde hij zonder aarzelen:

„Ik wensch mijnheer Hopkins te spreken over den verkoop van een huis. Ik zou veel prijs stellen op zijn advies”.

„Wees dan zoo goed binnen te komen, mijnheer.”

Dunbar trad binnen en werd door den bediende in een kleine wachtkamer gelaten, behagelijk gemeubeld en die ervan getuigde dat de werkzaamheden van Jerome Hopkins hem heel wat voordeel opleverden.

Hij behoefde slechts even te wachten, want enkele minuten later keerde de bediende weder terug met het verzoek, hem te willen volgen naar het particuliere kantoor van den makelaar.

Dunbar volgde den bediende op de hielen, terwijl zijn zwarte oogen snel in het rond waarden, als die van een roofdier dat naar prooi speurt.

De bediende geleidde hem een trap op en over een breed portaal, langs eenige deuren, op een waarvan het woord „kantoor” te lezen stond, naar de particuliere werkkamer van Jerome Hopkins.

Een oogenblik had Dunbar er aan gedacht, zoogenaamd bij ongeluk het kantoor binnen te treden, waar hij bijna zeker was, Irwin Stanley te zullen aantreffen en den man, dien hij zoo fel haatte eenvoudig overhoop te schieten, maar bij nader inzien wilde hij zijn plannen niet in gevaar brengen door aldus op te treden.

Wellicht zou men hem beletten zijn daad te volvoeren, nog vóór hij hiertoe de gelegenheid zou hebben gehad, want hij had met een zeer sterk tegenstander te doen en Stanley was er niet de man naar, zich te laten verrassen.

Zoo stond hij dus tegenover Hopkins en hij zag een kleinen, schralen man met het hoofd van een zieken spreek, bijna geen haar, een glanzenden puntschedel, een verbazend grooten neus en kleine stekende zwarte oogjes, met wasgele gelaatskleur en zenuwtrekkingen om de dunne, bloedeloze lippen.

Hopkins was opgestaan en kwam den bezoeker grijnslachend tegemoet, terwijl hij zijn dorre handen wreef.

„Ga zitten, jonge man, ga zitten,” zeide hij met een piepend stemgeluid, dat klonk als het krassen van een roestig scharnier. „Uw naam is, laat eens zien? Juist, Humphrey Dunbar. Neem plaats, neem plaats, mijnheer Dunbar. Gij hebt huizen te verkoopen?”

„Pardon, mijnheer Hopkins, het is maar één huis,” antwoordde de jonge man, terwijl zijn blikken vliegensvlug door het vertrek gleden en hij luisterde naar de vage geluiden, het dichtklappen van een lessenaar, het verschuiven van een stoel, het geratel van een paar schrijfmachines, die uit een aangrenzend kantoorlokaal gedempt tot hem doordrongen.

Daar was zijn doodsvijand, daar was zijn wraak.

„Eén huis? Eén huis?” kwam Hopkins en zijn gelaat trok geheel scheef door de zenuwachtige trekking, die zijn gele tanden ontblootte en hem een oogenblik afschuwelijk leelijk maakten. „Nu, aan één huis valt ook wel te verdienen. Zeg mij, waar het ligt, hoe groot het is, wat gij er voor vraagt, wanneer het is gebouwd en alles, dan zal ik het gaan zien. Ik zal het persoonlijk gaan zien. Ik koop nooit een kat in den zak, neen, Jerome Hopkins heeft nog nooit een kat in den zak gekocht, hihi!”

„Het huis ligt niet te Londen, mijnheer Hopskin. Het bevindt zich te Manchester. Ik heb het van één van mijn bloedverwanten geërfd. Maar daar ik veel liever contant geld heb, denk ik er sterk over het te verkoopen, tenminste, wanneer men er genoeg voor biedt.”

„Noem mij de straat en het nummer, mijnheer. Noem ze mij,” hernam Hopkins. „Ik zal

er mijn agent in Manchester op afsturen, dat zal ik. Hij is een handig man, mijn agent, een buitengewoon handig man, zoo slim als ik, neen, toch niet geheel en al, bijna zoo slim, hihi!"

De Leide mannen spraken nog even over de voorwaarden, Dunbar gaf een beschrijving van het huis, dat niet bestond en daarop verliet de jonge man het kantoor weder.

Hij had voor zijn doel het oogenblik goed gekozen, want juist kwam de bediende een nieuwen bezoeker aankondigen en daar Dunbar alleen den uitgang wel scheen te kunnen vinden, bekommerde de oude huisknecht zich niet verder om hem.

Dunbar verschool zich in een klein zijportaal, liet den bediende voorbij gaan, wachtte tot hij zijn schreden niet meer hoorde en liep toen haastig terug.

Voor de deur van het kantoor gekomen, bukte hij zich even om een blik door het sleutelgat te werpen.

Hij zag in een grootte zaal, waar wel twintig personen aan het werk waren en de man, dien hij zocht, zat geheel aan het andere einde van het lange vertrek, vlak bij het groote raam, dat uitkwam op het breede balkon.

Dunbar begreep aanstonds, waarom men den schurk juist daar geplaatst had. Wanneer de politie hem hier inderdaad zou ontdekken, dan zou hij zeer waarschijnlijk gelegenheid hebben, over dat breede balkon te ontkomen en Hopkins zou zich van den domme houden en verzekeren dat hij volstrekt niet geweten had, wie de man was, die onder valschen schijn bij hem naar een postje was komen solliciteeren.

En om diezelfde reden zou het onmogelijk zijn thans binnen te gaan en Stanley te naderen, zonder dat het opviel. Daartoe was de schurk zelf veel te sluw en Dunbar wist maar al te goed, dat zijn wraakzucht op zijn gelaat zoo duidelijk te lezen zou zijn als in een boek.

Hij richtte zich dus haastig weder op en ging verder, voorbij het particuliere kantoor, waar hij zooeven geweest was.

Zijn scherpe blik had daar aanstonds een zijdeur opgemerkt, achter een gordijn verborgen, en waarvan hij alleen den knop gezien had.

Deze deur behoorde waarschijnlijk bij het aangrenzend vertrek en dat wilde hij bereiken, want wellicht zou Hopkins vroeg of laat een kort gesprek voeren met den man, dien hij op zoo sluwe wijze aan de achtervolging van de politie trachtte te onttrekken.

En spoedig had Dunbar de gangdeur van dit zijvertrek bereikt. Zij was niet op slot en hij trad binnen, zonder door iemand te zijn gezien.

Zachtjes sloot hij de deur weder en dadelijk liep hij op de tusschendeur toe, om zich te overtuigen, of ook deze geopend was.

Dit bleek niet het geval te zijn en de sleutel van de deur stak aan de andere zijde op het slot.

Maar dit bleek voor een ondernemend man als Dunbar, die in de misdadigerswereld blijkbaar thuis was, slechts een gering bezwaar.

Hij haalde een klein zakje met fijn gereedschap uit den binnenzak van zijn overjas en het duurde niet lang, of hij slaagde er in den sleutel in het slot rond te draaien.

Gelukkig dempte het dikke gordijn ieder geluid en het toeval wilde, dat Hopkins juist zijn tweeden bezoeker zelf uitliet, toen de sleutel met een zacht geklikklak in het slot omdraaide.

Dunbar greep den knop en opende de deur heel voorzichtig op een kier.

Hij was nu nog slechts door een dichtgeschoven gordijn van het particuliere kantoor van Hopkins gescheiden.

De makelaar had juist de deur weder gesloten en nam blijkbaar achter zijn bureau plaats.

Hij scheen te schrijven en nu en dan hoorde Dunbar hem als een ontevreden varken knorren.

Daar herinnerde hij zich, dat Hopkins met den rug naar de zijdeur gekeerd had gezeten en hij waagde het, de deur wat verder te openen en heel voorzichtig het gordijn een weinig op te lichten.

Hij keek naar binnen en zag op den smallen gebogen rug en het spiegeland achterhoofd van den makelaar die ijverig zat te schrijven.

Maar juist op dat oogenblik keek hij op, want de gangdeur werd geopend.

Aanstonds liet Dunbar het gordijn vallen, dat nu onbewegelijk in dikke plooiën neer hing.

Maar de deur bleef geopend . . . .

Hopkins was opgestaan en zeide op zachten toon eenige woorden tot den man die was binnen gekomen.

En de jonge man had moeite den wilden kreet van zegepraal terug te dringen, die zich een weg over zijn lippen wilde banen. Hij herkende de stem van den man, die antwoordde. Het was de stem van Irwin Stanley, den voortvluchtigen misdadiger, zijn doodsvijand.

De twee mannen spraken zacht met elkander, maar toch niet zoo zacht, of Dunbar kon hooren wat ze spraken.

„Je blijft dus bij je plan? Je wilt nog vandaag vertrekken?" vroeg Hopkins.

„Ja, in Amerika is het veel veiliger voor mij

dan hier, en ook voordeeliger. Er is voor alles gezorgd, ik heb mijn papieren, mijn aanmonsteringsbrieven en vanmiddag om drie uur vertrek ik met de Mauritania."

„Denk je dat ze je niet zullen herkennen?"

„Dat is zoo goed als onmogelijk. Ik zal mij duchtig vermommen. Ik zal wel zorgen, dat ik beantwoord aan het signalement van den man aan wien mijn papieren ontnomen zijn. Laat dat maar aan mij over. Mijn mannen hebben goed toegezien, dat zij iemand uitzochten, wiens grootte, kleur van oogen en vooral wiens neus met de mijne overeenkwamen. Neen, ik gevoel mij volkomen gerust en over acht dagen zal ik veilig en wel in New York voet aan land zetten."

„Neen, schurk, dat zul je niet!" liet plotseling een doordringende stem zich hooren.

Het was Dunbar, die zich niet langer had kunnen bedwingen, het gordijn terzijde had gerukt en nu in het vertrek stond, de browning in de rechtervuist en bleeker dan een lijk, maar vastberaden als de wrekende gerechtigheid zelve.

Hopkins bleek niet tot de moedigsten te behooren, want hij werd grasgroen van angst en het scheelde weinig of hij was in zwijm gevallen.

Wat Stanley betreft, hij keek Dunbar aan, alsof hij een spookverschijning zag en zeide op heeschen toon:

„Die stem . . . !"

„Ha, je herkent haar? Je herkent de stem van je slachtoffer?" riep Dunbar op woesten toon. „Welnu, het zal niet gezegd zijn, dat ik je dood zonder dat je nauwkeurig weet, wie ik ben."

Met een vlugge beweging rukte de jonge man zich de pet van het hoofd en vervolgens de pruik van donker blond, kortgeknipt haar, om vervolgens met een snelle beweging ook het kleine snorretje van onder den neus weg te trekken.

Dicht en zwaar en diepzwart golfde nu het lange haar omlaag en daar stond een jonge, schoone vrouw, doodsbleek en met oogen die van woede en wraakzucht fonkelden.

Irwin Stanley deinsde terug, alsof hij een slag in het gelaat had ontvangen en riep op gedempten toon:

„Eleonora Manoury!"

„Ja, schurk, de vrouw, die je zoo nameloos rampzalig hebt gemaakt, je voormalige slavin, die je gedwongen hebt deel te nemen aan je misdadig leven, de vrouw, die gezworen heeft, dat zij zichzelf en de maatschappij op jou zal wreken en die haar woord gestand zal doen.

Als je geloofde, zou ik je toeschreeuwen, dat je moest bidden, omdat je laatste uur gekomen is, maar nu roep ik je slechts toe: „Sterf en vaar ter helle!"

Met deze woorden had de jonge vrouw den trekker van de browning overgehaald.

Maar Stanley had haar bewegingen in het oog gehouden en juist toen het schot zou afgaan, bukte hij met de snelheid der gedachte en de kogel vloog over zijn hoofd en sloeg met een doffen slag te pletter tegen den steenen muur.

Vóór Eleonora Manoury ten tweede male had kunnen vuren, had Irwin Stanley met een vlugge beweging de revolver gegrepen, die hem minner verliet en op de jonge vrouw gevuurd.

De kogel verbrijzelde de browning in haar hand, ging door de handpalm en raakte even den schouder.

Met een smartelijken kreet van pijn liet de jonge vrouw het nuttelooze wapen vallen en bereidde zich voor op den dood.

Maar vóór Stanley ten tweede male had kunnen schieten op de weerlooze vrouw, vloog de deur van het kantoor open en verscheidene klerken staken verschrikt het hoofd naar binnen en riepen door elkander, niet begrijpend wat dat schieten beteekende.

Maar Hopkins, die het gevaar voor zijn beschermeling begreep, die daar nog stond met de rookende revolver in de vuist, trad hen tegemoet en riep op zenuwachtigen kort afgebeten toon:

„Een ernstig ongeluk, mijne heeren, een zeer betreurenswaardig voorval! Een krankzinnige vrouw is hier in manskleeren binnen gedrongen, ja waarlijk, in manskleeren, mijne heeren, om een moordaanslag te plegen op den ouden heer Houston, die uit zelfverdediging tot mijn spijt, ja zeker tot mijn groot leedwezen, van zijn vuurwapen gebruik heeft moeten maken!"

Maar Eleonora Manoury, ofschoon hevige pijn lijdend en duizelig van het bloedverlies, wilde de partij niet zoo spoedig gewonnen geven.

Zij richtte zich op in den stoel, waarin zij zich had laten neervallen en schreeuwde op hartstochtelijken toon:

„Hij liegt, de naam van dien man is niet Houston, hij is een gevaarlijk misdadiger, hij heet . . ."

Maar zij kon niet verder gaan.

Het was alsof er een nevel voor haar oogen kwam. Haar hoofd zakte op haar schouder neer en zij verloor het bewustzijn.

Hopkins hernam aanstonds:

„Gij ziet wel, dat die arme vrouw wartaal

spreekt. Het moet bepaald een ontsnapte krankzinnige zijn. Ga maar weer rustig aan uw werk, heeren. Het had waarlijk niet zooveel te beteekenen, waarlijk niet."

Maar dit was niet geheel en al naar den zin van een der klerken, een krachtig gebouwde jonge man met een donker uiterlijk, Philip Lonsdale geheeten, die een weinig achterdochtig van natuur was en opmerkte:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Hopkins, maar die vrouw verliest zeer veel bloed. Ziet ge dat zelf niet?"

„Geloof gij? Geloof gij werkelijk, Lonsdale?" vroeg Hopskin zenuwachtig, en zijn stekende oogen knipperden als van iemand, die plotseling uit de duisternis in het felle licht komt. „Het is geloof ik zoo erg niet, niet zoo heel erg, naar ik geloof."

„Niet erg?" hernam Lonsdale verontwaardigd. „Wel, als er binnen tien minuten geen geneesheer bij is gehaald, dan is het arme schepsel dood gebloed en dat zult ge toch zeker niet willen, al heeft zij een aanslag ondernomen op het leven van uw beschermeling?"

„Mijn beschermeling?" stotterde Hopkins, terwijl hij Lonsdale valsch aankeek. „Wat wilt ge daarmee zeggen?"

„Niets anders, dan dat ik als patroon zeker geen halfkindschen man in mijn dienst zou hebben genomen, die nauwelijks het tiende deel van zijn loon waard is en veel meer bederft dan hij kan goed maken, maar dat raakt me niet, het gaat me niet aan. Gij moogt natuurlijk in dienst nemen, wien gij verkiest, maar ik zal niet dulden, dat hier voor mijn oogen die jonge vrouw haar bloed bij stroomen verliest!"

En met een paar stappen was hij in de kamer, rukte de telefoon van den haak en stelde

zich in verbinding met de naaste politiepost, welke hij verzocht zoo spoedig mogelijk den dichtstbijwonenden geneesheer te waarschuwen en hem naar het kantoor van den heer Hopkins, waar een ernstig ongeluk had plaats gehad, te zenden.

„Ik geloof dat gij er goed aan gedaan zoudt hebben, Lonsdale, tevens eenige politieagenten te laten aanrukken," zeide de gewaande Houston.

„Waartoe?" vroeg Lonsdale kortaf.

„Vraagt gij dat nog? Natuurlijk, omdat die vrouw een aanslag op mijn leven heeft ondernomen. Zij is krankzinnig, en moet zoo spoedig mogelijk onschadelijk worden gemaakt."

„Op mij maakte zij in het geheel niet den indruk van een krankzinnige," hernam Lonsdale schouderophalend, „maar dat doet er niet toe en dat is van later zorg. Hoofdzaak is, dat er naar deze vrouw wordt omgezien vóór zij dood bloedt."

Er scheen hem iets in te vallen en hij trad met de overigen weder het kantoorlokaal binnen, waar zich in een wandkastje, naar hij wist, eenige verbandmiddelen bevonden, om in geval eener verwonding te kunnen dienen.

Hij opende het kastje snel, nam er een rol verbandgaas uit en wat linnen, en ging haastig het aangrenzende kantoor van Hopkins weder binnen, zonder acht te slaan op zijn patroon en begon, zoo goed hij kon, de hevig bloedende wonde in de hand van de jonge vrouw te verbinden.

Toen hij hiermede gereed was, stond hij op en keek rond.

Maar hij zocht vruchteloos naar den man, dien hij als Houston had leeren kennen. Hij was nergens meer te bespeuren.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES VERSCHIJNT TEN TOONEELE.

Toen de geneesheer bijna tien minuten later verscheen, gewapend met zijn instrumententasch, vond hij den jongen Lonsdale nog steeds bij de gewonde.

De jonge man had Eleonora Manoury opgetild en voorzichtig neergevlid op de lange rustbank, die zich in het vertrek bevond en keek toen met medelijden neer op het wasbleeke gelaat, dat nog witter scheen temidden van de gitzwarte, weelderige lokken, die het omgaven.

De geneesheer liet zich in het kort op de hoogte stellen, waarbij beurtelings Lonsdale en Hopkins het woord voerden, en keerde zich toen tot de gewonde.

Hij maakte den zwachtel los en zeide goedkeurend tot Lonsdale, die vol belangstelling was blijven toezien, ondanks de vinnige blikken, die Hopkins hem zwijgend toewierp:

„Dat hebt gij voor een leek knap gedaan, mijnheer!”

Hij zuiverde de wonde zorgvuldig, verbond haar met jodoformgaas, constateerde dat de wonde aan den schouder onbeteekenend was, en bekeek toen eenigen tijd peinzend het onbewegelijke, doodelijk bleeke gelaat.

Toen wendde hij zich tot Hopkins met de vraag:

„Hoe lang bevindt de vrouw zich in dezen toestand van bewusteloosheid?”

„Ongeveer een kwartier zou ik meenen — ja, het is zeker niet langer dan een kwartier!”

„Het duurt minstens al een half uur!” liet de rustige stem van Lonsdale zich hooren.

„Een half uur reeds?” hernam de geneesheer hoofdschuddend. „Dat is vreemd! Zooveel bloed heeft zij toch niet verloren . . . het is vreemd!”

Hij had den pols van de bewusteloze vrouw gegrepen, en stond een oogenblik onbewegelijk naast de rustbank stil.

Toen schudde hij nogmaals het hoofd, en hernam:

„De vrouw moet onmiddellijk vervoerd worden — en ik zal de politie op de hoogte moeten brengen! Weet één van de heeren soms, wie zij kan zijn?”

„Ik heb haar nooit van te voren gezien, en ik weet niet wie zij is, dokter,” antwoordde Lonsdale.

En Hopkins riep op zijn schellen, zenuwachtigen toon:

„Zij is een krankzinnige, zeg ik u immers! Zij kwam hier in manskleeren — zij kwam om een aanslag te plegen op dien braven Houston, een ouden man, die zich uit noodweer van zijn revolver heeft moeten bedienen!”

„Apropos, waar is die Houston?” vroeg de geneesheer.

„Hij is verschrikt weggelopen, dokter — het voorval had hem blijkbaar zeer aangegrepen, buitengewoon sterk aangegrepen,” antwoordde Hopkins, en zijn beenige vingers kraakten, toen hij ze over elkander wreef. „Maar hij zal wel terugkomen ja, daarvan ben ik overtuigd, vast overtuigd!”

„Dat hoop ik,” hernam de geneesheer droogjes. „Hij zal in deze zaak wel getuigenis moeten afleggen, evenals de leden van uw personeel!”

„Maar moet er dan volstrekt een politiezaak van gemaakt worden?” jammerde Hopkins op klagenden toon. „Denk toch aan mijn goeden naam — aan den goeden naam van mijn zaak, dokter!”

„Ik kan volstrekt niet inzien, mijnheer Hopkins, in welk opzicht uw goede naam, noch die van uw zaak, door dit voorval benadeeld kunnen worden!” hernam de geneesheer koeltjes. „Het moet om te beginnen worden uitgemaakt, of deze vrouw werkelijk krankzinnig is, en als zij het niet is, dan mogen wij niet weifelen — dan moet het recht haar loop hebben! Voor het oogenblik heb ik niets anders te doen, dan mijn plicht — en dat is, deze vrouw te laten brengen naar de ziekenafdeeling van de

gevangenis!"

„Is dat onvermijdelijk, dokter?" vroeg Lonsdale, met een blik van diep medelijden op het strakke, witte gezicht der jonge vrouw, die daar altijd nog roerloos op de rustbank terneer lag.

„Ja, mijnheer Lonsdale, daaraan valt helaas niets te doen!" antwoordde de geneesheer. „Het spreekt vanzelf, dat deze zaak tot klaarheid moet worden gebracht! Ik voor mij vind het zeer eingenaardig, dat een jonge en schoone vrouw zich als man vermomt, teneinde een aanslag te plegen op een ouden boekhouder — of wie die Houston dan anders geweest mag zijn! Veroorlooft gij mij, mijnheer Hopkins, dat ik even van uw telefoon gebruik maak?"

„Als het onvermijdelijk is, dokter — als het werkelijk volstrekt noodzakelijk is..." stotterde de aangesprokene.

De geneesheer zeide niets, maar trad op het telefoontoestel toe, en een oogenblik later had hij zich in verbinding gesteld met het dichtstbijzijnde politiebureau, met het verzoek, ten spoedigste de autobrancard te zenden voor het vervoer van een ernstig gewonde, bewusteloze vrouw, benevens een inspecteur en een paar agenten tot vaststelling van den staat van zaken.

Weder verliepen er tien minuten, en gedurende dien tijd werd er geen enkel woord gesproken in het vertrek, waar de vier personen bijeen waren.

De geneesheer had naast de rustbank op een stoel plaats genomen, en keek aandachtig naar het witte gelaat, terwijl hij nu en dan zijn hand op het hart van de bewusteloze legde, of haar den pols voelde.

Toen hoorde Lonsdale hem bij zichzelf mompelen:

„Zij zou natuurlijk van schrik en opwinding het bewustzijn hebben kunnen verliezen — maar dan zou haar bewusteloosheid van een anderen aard hebben moeten zijn. Ik begrijp waarlijk niet, waaraan ik deze zonderlinge verstijving van de spieren moet toeschrijven!"

Nu klonken er voetstappen in de gang, en even later trad er een inspecteur van politie binnen, vergezeld van twee agenten, terwijl twee brancarddragers in de gang bleven wachten.

De inspecteur werd met eenige woorden op de hoogte gesteld.

Hij luisterde aandachtig toe, maakte een paar aantekeningen, en trad toen op de als man gekleede jonge vrouw toe, waarop hij haar zakken zorgvuldig begon te onderzoeken.

Hij vond er echter niets in, dan een beurs met een paar pond sterling, een vlijmscherp geslepen, fraaie dolk in een scheede, en voorts een kort briefje, met een krachtige mannenhand geschreven, van tamelijk onbeteekenenden inhoud en ondertekend met de letters J. R.

Hij stak het papiertje zorgvuldig bij zich, eveneens het wapen, raapte ook de overblijfselen van de stukgeschoten browning op, welke hij in een stuk krantenpapier wikkelde en bij zich stak, en daarop wenkte hij de brancarddragers binnen te komen, die het bewegingloze lichaam behoedzaam op de brancard nederlegden, en zich daarop verwijderden.

De inspecteur wendde zich nu tot Hopkins, en vroeg:

„Als ik het goed begrepen heb, mijnheer, dan waart gij met dien Houston in uw kamer, toen de aanslag plaats greep?"

„Ja, mijnheer, en het voorval heeft mij zeer aangegrepen — zeer!" antwoordde Hopkins, terwijl zijn kleine muizenoogen als zoekend schenen rond te dwalen.

„Dat kan ik mij voorstellen," hernam de inspecteur droogjes. „Hoelang was die Houston bij u in dienst?"

„Vijf of zes dagen, mijnheer!"

„Hoe oud was hij?"

„Minstens zestig jaar!"

„Kendet gij zijn antecedenten?"

„Hij was mij aanbevolen door een handelsvriend — naar zijn antecedenten heb ik niet gevraagd!"

„Gij kunt u dus niet voorstellen, wat die jonge vrouw bewogen kan hebben tot dien aanslag?"

„Ik kan mij slechts voorstellen, mijnheer, dat zij waanzinnig was!"

„Nu, dat zal het onderzoek wel uitwijzen! Hoe kwam de vrouw hier binnen?"

„Dat kan ik u niet zeggen — zij stond plotse-ling in het vertrek!" antwoordde Hopkins.

„Ik kan het wel zeggen!" liet de rustige stem van Lonsdale zich hooren.

En met een paar stappen was hij bij het gordijn, schoof het terzijde, en wees op de geopende tusschendeur.

„Daardoor is zij binnengetreten!" zeide hij.

De inspecteur trok zijn wenkbrauwen hoog op, en hernam, zich opnieuw tot Hopkins wendend:

„En dat zoudt gij niet gemerkt hebben?"

„Ik zeg u immers van neen!" blafte Hopkins.

„Ik zat met mijn rug naar die deur toe!"

„Is die deur gesloten of geopend?"

„Zij is steeds op slot!"

„Dan moet de vrouw haar dus met een looper hebben geopend!”

„Dat kan ik niet zeggen — ik kan slechts herhalen, dat zij eensklaps in het midden van het vertrek stond, en op Houston schoot!”

„Hoe komt het dat haar haar nu los hangt?” Hopkins haalde de schouders op, knipperde met de oogen, en antwoordde:

„Ik weet het niet!”

„Weet gij ook niet, of zij het valsche snorretje, dat ik zooeven heb gevonden, nog onder den neus had, toen zij binnentrad?” hernam de inspecteur, den blik strak op het vossen-gezicht van Hopkins gevestigd.

„Een snorretje?” herhaalde de makelaar stotterend, en er verspreidde zich een vale tint over zijn gelaat, ofschoon hij zich volstrekt niet kon voorstellen, in welk opzicht hij enig gevaar zou kunnen loopen, door bevestigend of ontkenkend op die vraag te antwoorden. „Wel zeker — ik herinner het mij — ik herinner het mij zeer goed — zij had een kleinen, zwarten knevel.”

„Dan heeft zij zich die natuurlijk zelf afgerukt, nadat zij was binnengetreden!” hernam de inspecteur. „Het is duidelijk, dat zij den man, dien zij wilde dooden, op het laatste oogenblik wilde toonen, welke vrouw er school onder dit mans uiterlijk. Wij hebben dus zonder eenigen twijfel met een wraakoefening te doen, maar ik moet bekennen dat het mij een raadsel is, waarom een jonge en schoone vrouw zich wil wreken op een ouden en volgens de beschrijving zeer leelijken man van over de zestig.”

„Ik herhaal u immers, dat ze krankzinnig was,” hernam Hopkins.

„Hoe weet ge dat?” vroeg de inspecteur bedaard.

„Wel, het bleek uit haar geheele optreden. Moet een vrouw dan niet krankzinnig zijn, die het op het leven van een ouden eenvoudigen en eerbiedwaardigen man voorzien heeft?”

De inspecteur antwoordde niet dadelijk, maar scheen ergens over na te denken.

Toen hernam hij, terwijl hij zijn notitieboekje wegborg:

„Wij zullen dit alles wel zien, als de vrouw weder tot bewustzijn is gekomen. In ieder geval zult gij ons verplichten, mijnheer Hopkins, u ter beschikking van de justitie te houden.”

„Ik ben tot uw dienst mijnheer,” antwoordde de makelaar en zijn stem had een schorren klank.

Er werden nog eenige formaliteiten vervuld en daarop verwijderde zich de inspecteur in gezelschap van den geneesheer, nadat hij Hop-

kins verzocht had, Houston onmiddellijk bij hem te zenden, zoodra hij zou zijn teruggekeerd.

Maar toen Hopkins de deur achter de heeren gesloten had en weder alleen was, stond hij een oogenblik als een kleine, gedrochtelijke duivel in zichzelf te grinniken, zijn dorre handen over elkaar wrijvend en mompelde toen grijnslachend voor zich heen:

„Jullie kunnen lang wachten vóór de eerbiedwaardige oude Houston zich bij jullie komt vervoegen. Over een paar uur is hij veilig aan boord van de Mauritania, en wat Eleonora Manoury betreft, zij zal ons niet meer schaden, neen, dat zal zij niet. Als gij uit haar mond nog ooit een beschuldigende verklaring wilt vernemen dan zult gij moeten wachten tot den jongsten dag.”

Reeds dienzelfden middag bevatten de meeste bladen een kort verslag van hetgeen er ten kantore van Jerome Hopkins was voorgevallen.

Het was zeker een geheimzinnige zaak en men zou zich niet in Engeland hebben moeten bevinden, als de bladen zich niet met gretigheid op dit voorval hadden geworpen, waarin een mysterietuze vrouw, jong en schoon, zulk een belangrijke rol scheen te spelen.

De bladen meldden onder meer, dat de gewonde vrouw, die den aanslag gepleegd had, nog altijd in haar zonderlingen toestand van verdooving verkeerde en sommigen gaven een tamelijk volledige persoonsbeschrijving van haar.

Niemand echter kende haar naam en die was ook voor de politie een raadsel, ofschoon zij aanstonds naar alle kanten een onderzoek had ingesteld, teneinde te trachten de identiteit van de jonge vrouw te ontdekken.

Zij slaagde er in het spoor tot aan het hotel van Lions te volgen, maar toen was zij nog niet veel wijzer. Zij was daar ingeschreven onder den naam van Humphrey Dunbar en dat was klaarblijkelijk niet haar eigen naam.

Omstreeks drie uur in den middag kwamen deze berichten onder de oogen van John Raffles.

De Grootte Onbekende bevond zich op dat oogenblik in de groote conversatiezaal van de Windsor-Club, waarvan hij vice-president was, onder den naam van Lord William Aberdeen, een welbekend en zeer rijk filantroop.

Raffles was toen juist nog niet lang geleden terug gekeerd van een tamelijk langdurige reis, die hij echter niet voor zijn genoeg had ondernomen, maar uitsluitend met het doel, de beklagenswaardige Eleonora Manoury in veiligheid te brengen en vervolgens om zich meester

te maken van zijn doodsvijand, den aanvoerder van het Genootschap van den Gouden Sleutel, Irwin Stanley.

Het was een inspannende tocht geweest en men weet, dat hij ondanks alles vruchteloos moest worden genoemd, wijl Stanley er in geslaagd was, met behulp van een medeplichtige te ontsnappen van het schip, dat hem van Caïro naar Londen had moeten overbrengen.

Raffles zat in een gemakkelijken stoel, niet ver van één der breede ramen, die uitzicht gaven op de Oxfordstreet en het licht overstroomde zijn scherp geteekend, schrander gelaat met de fraaie, doordringende grijze oogen en het onberispelijk Grieksch profiel.

Hij las het bericht wel driemaal over, en wenkte toen naar de groote leestafel in het midden van het vertrek, in de richting van een jongen man, die het gebaar spoedig opmerkte en haastig kwam aanloopen.

Het was Charles Brand, de trouwe vriend van den Grooten Onbekende, die hem in zijn gevaarvolle avonturen meestal trouw terzijde stond, maar te Londen niet anders bekend was dan als secretaris van Lord Aberdeen.

„Wat is er?” vroeg hij op levendigen toon, toen hij Raffles genaderd was.

Raffles stak hem het blad toe en zeide:

„Lees dit berichtje eens.”

Brand nam tegenover Raffles plaats, las het bericht aandachtig, en liet toen het blad langzaam zakken, terwijl hij Raffles met zijn groote, blauwe oogen vragend aankeek.

„Waarom laat je mij dit bericht lezen?” vroeg hij toen op gedempten toon.

„Begrijp je dat niet? Zegt de persoonsbeschrijving van die verkleede vrouw je dan niets?”

Inplaats van te antwoorden bracht Brand het blad weder voor zijn oogen, las het bericht nog eens over en eensklaps legde hij het weder neer en zeide, zich dicht tot Raffles overbuigend:

„Mijn hemel, die persoonsbeschrijving zou voortreffelijk toepasselijk zijn op je beschermeling, op Eleonora Manoury.”

„Op haar en op niemand anders, Brand,” hernam Raffles op ernstigen toon. „En het geheele bericht bevestigt die meening. Je weet hoe de zaak zich heeft toegedragen. Wij hadden haar naar één van mijn schateilanden gebracht en nadat wij dat moesten ontruimen, vluchtend voor de kannibalen, hebben wij haar met de vliegmaschine naar Londen teruggebracht en daar heeft zij mij aanstonds verlaten, vóór ik haar kon terughouden en haar laatste woorden waren, dat zij zich bloedig zou wreken op den

man, die haar zoo diep ongelukkig had gemaakt en die mijn doodsvijand was.”

„Dus je denkt, dat die Houston —”

„Niemand anders is dan Irwin Stanley.”

„Maar dan zou die Hopkins een buitengewoon groote schurk moeten zijn.”

„Welnu, niets belet ons, dat aan te nemen,” hernam Raffles kalm. „Het valt inderdaad moeilijk te gelooven, dat die man van niets zou weten en dat hij er in zou hebben toegestemd een man van zestig jaar in zijn dienst te nemen. De tegenwoordige patroons zijn er niet bekend voor, dat ze zulke oude lieden gaarne te werk stellen. Wij zullen trouwens spoedig weten, waaraan wij ons te houden hebben. Ik wil Eleonora Manoury zien.”

„Hoe zou het komen, dat zij nog steeds bewusteloos is?”

„Ik weet het niet en het feit boezemt mij groote ongerustheid in,” antwoordde Raffles.

„Ik vrees, dat men zoo onvoorzichtig is geweest die beide schurken een oogenblik alleen te laten met Eleonora, nadat zij gewond was, en wie weet hebben zij daarvan gebruik gemaakt om die rampzalige vrouw snel iets in te geven, dat haar langzaam maar zeker moet doodden.”

„Misschien schoot die schurk van een Stanley wel met een vergiftigden kogel,” zeide Brand zachtjes.

„Ook dat is niet onmogelijk, maar in ieder geval zou ik het mijzelf nooit vergeven, als ik niet alles in het werk stelde om de vrouw te redden, die . . . .”

„Die je liever heeft dan haar leven, Edward,” vulde Brand op zachten toon den zin aan.

„Dat wilde ik niet zeggen, Brand,” hernam Raffles kortaf. „Maar zij heeft mij het leven gered, zij heeft opnieuw den dood voor mij getrotseerd, erger zelfs, levenslange gevangenisstraf of schavot, en daarom is het mijn plicht, haar bij te staan.”

„En hoe denk je dat te doen? Hoe denk je in de ziekenzaal van de gevangenis door te dringen?”

„Zoover ik kan zien, bestaat er maar één middel, Brand. Ik zal mij voor geneesheer moeten uitgeven, die vol belangstelling komt informeeren naar den aard der zonderlinge bewusteloosheid, waarin Eleonora Manoury verkeert, en voor alle zekerheid zal ik me dan tevens wapenen met de tegengiften, welke het mij mocht gelukken tegen verschillende soorten van vergiftiging te ontdekken.”

„Hoe gaarne zou ik je op dien tocht vergezellen, Edward.”

„Welnu, niets belet je om mijn assistent te zijn. Maar wij zullen ons moeten haasten. Ik vrees maar al te zeer, dat Eleonora in doodsgevaar verkeert. Iedere minuut kan kostbaar zijn.”

De beide vrienden stonden haastig op, begaven zich naar de vorstelijke vestibule en lieten zich daar hun overjassen en hoeden geven door één van de gediensstige vestiairebewakers.

Zij riepen, buiten gekomen, een taxi aan en de chauffeur kreeg bevel, hen naar het begin van de Victoriastreet te rijden.

Daar bevond zich één van de huizen van Raffles, opzettelijk gekocht met het doel om als een soort strategisch steunpunt te dienen, vanwaar hij zijn ondernemingen kon beginnen en waar hij zich kon terugtrekken, ingeval de politie hem het vuur wat al te na aan de schenen legde.

Het huis had drie ingangen en stond, door een onderaardsche tunnel, onvindbaar voor iedereen, die niet was ingewijd, in verbinding met de ondergrondsche werkplaats van den Grooten Onbekende, welke zich bevond onder den tuin, zich uitstrekkend achter het fraaie huis, hetwelk Raffles als Lord Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde.

Het was dus voortreffelijk geschikt voor het doel, waarvoor Raffles het bestemd had.

Helaas hadden eenige bendeleden niet lang geleden ontdekt, dat dit huis eigenlijk toebehoorde aan John Raffles, maar zij zelve begrepen zeer goed, dat het volkomen onmogelijk zou zijn, dit huis voortdurend te bewaken, in de hoop, dat hun vijand er nog wel eens zou binnen gaan.

Zij wisten trouwens niets af van het bestaan van de onderaardsche tunnel en Raffles kon dus ten allen tijde, wanneer hij dit noodig achtte, door deze verborgen gang het huis bereiken.

Het was voorzien van alles, wat hij noodig had om zich te kunnen vermommen en bovendien waren er steeds eenige dozijnen blikken met verduurzaamde levensmiddelen aanwezig, om er desnoods eenige dagen achtereen te kunnen vertoeven, zonder genoodzaakt te zijn het huis te verlaten.

In een geheime kast, eigenlijk een klein vertrekje, bevonden zich vele stellen kleederen, waaronder uniformen en livreen, en wanneer Raffles het noodzakelijk achtte, kon hij zich met behulp daarvan even gemakkelijk het uiter-

lijk geven van een tramconducateur als van een gezant van Peru in groot ornaat.

Raffles en Brand zetten zich aanstonds aan het werk, zoodra zij het huis bereikt hadden en dit waren binnengegaan door één der drie toegangen.

Zij openden de geheime bergplaats, namen er de noodige kleeren uit, die onder geen enkele omstandigheid in hun dagelijksch leven mochten worden gedragen en daarop lieten zij hun gelaat een algeheele verandering ondergaan met behulp van kleurmiddelen, waarvan Raffles het geheim bezat, en die in niets geleken op de bij acteurs of pasbeginnende detectives gebruikelijke schmink, die niets anders is dan een soort vet, vermengd met een of andere kleurstof, en die zich voor den kenner al zeer spoedig verraaft.

Met behulp van zijn kleurwatertjes wist Raffles aan zijn gelaat iedere verlangde tint te geven en ditmaal had hij een gezond rood uitgezocht, dat goed zou passen bij het spierwitte hoofdhaar en den vollen witten baard, waarmede hij zich dacht uit te dossen.

Met behulp van mastiek plakte hij een paar voortreffelijk vervaardigde wenkbrauwen van echt menschenhaar boven de oogen, welke de zijne volkomen verborgen en met een fijn penseel, in de kleurstof gedompeld, trok hij zich de rimpels op het gelaat, die men naast de oogen en mondhoecken van oude menschen waarneemt.

De donkere wimpers werden wit gemaakt met den inhoud van een ander fleschje en ten slotte werd de pruik opgezet, een uitmuntend gemaakt kunstwerk, dat overal volkomen vast aan het hoofd sloot en zelfs op korten afstand niet te onderscheiden was van echt haar.

Brand had zich voorzien van een pruik van donkerblond, glanzend haar en in het midden gescheiden, en nadat hij zijn wenkbrauwen donkerder had gekleurd en een bril met schildpad montuur op zijn neus had gezet, zag hij er waarlijk deftig en geleerd genoeg uit, vooral toen hij zijn grijs wandelcostuum had verwisseld tegen een statige, zwarte gekleede jas.

Toen de beide vrienden elkander eens opnamen, konden zij tevreden zijn over elkaar. Zij waren zoo uitstekend vermomd, dat zij nauwelijks elkander herkenden.

Maar Raffles spande toch de kroon.

Het was bij hem niet alleen het gelaat, dat een verandering onderging, hij scheen zich langer, of korter naar verkiezing te kunnen maken.

En ditmaal leek hij wel een halven voet

grooter geworden te zijn, hetgeen voor een deel hieraan was toe te schrijven, dat hij laarzen met zeer hooge hakken had aangetrokken, waarin hij bovendien nog een dikke kurken zool had gelegd.

De zwarte jas maakte hem veel magerder dan hij inderdaad was en de hooge boord, die hem dwong het hoofd steeds recht te houden, droeg er toe bij, hem een voorkomen van voorname deftigheid en geleerde ongenaakbaarheid te geven.

Zijn loop, zijn gebaren, zijn oogopslag en vooral zijn stem, alles was veranderd en vol oprechte bewondering zag Brand deze algeheele wijziging in de persoonlijkheid van zijn vriend aan.

Nadat Raffles zich voorzien had van een platte, geellederen tasch, die een aantal medische instrumenten bevatte, benevens een klein etui met eenige fleschjes, welke alle een verschillend tegengif bevatten, maakten de twee mannen zich gereed om te vertrekken.

Zij overtuigden zich, dat er zich geen spionnen in de buurt bevonden, dat er nergens een auto wachtte en daarop verlieten zij het huis door een andere deur, dan waardoor zij binnen waren gegaan en riepen een voorbijgaande taxi aan.

Raffles gaf den chauffeur het adres op van de gevangenis in de wijk, waar zich het kantoor van Hopkins bevond en een half uur later had het voertuig de plaats van bestemming bereikt en stond stil voor het sombere gebouw, bestemd om er de gedetineerden op te sluiten, een soort huis van bewaring dus.

Raffles en Brand stapten uit en traden op de deur toe van de woning van den hoofdconciërge.

Een proper dienstmeisje deed open, nadat Raffles gescheld had en liet de beide heeren binnen, zoodra Raffles gezegd had, dat Dr. Hope en zijn assistent Kelly den wensch te kennen gaven een oogenblik met den directeur te spreken.

Het dienstmeisje, dat de beide bezoekers in een kleine wachtkamer had gelaten, waarvan het eenige venster ook al van armdikke tralies voorzien was, hetgeen het vertrek er niet gezelliger op maakte, liet de beide heeren alleen en een oogenblik later trad de hoofdciplier binnen, aan wien Raffles nogmaals zijn verlangen te kennen gaf, met den directeur te willen spreken.

„Wilt gij mij zeggen, dokter, wat het doel van uw bezoek is?” vroeg de hoofdciplier. „Ik weet niet of de directeur op dit oogenblik wel ge-

legenheid heeft, om u te ontvangen.”

„Ik behoef volstrekt geen geheim te maken van het doel van mijn komst, goede vriend,” antwoordde Raffles. „Zooeven heb ik de bladen gelezen en ik vond daarin een bericht, dat mij getroffen heeft. Er is sprake van een vrouw, jong nog, die hier hedenochtend in bewusteloozen toestand moet zijn binnengebracht en thans in een ziekenzaal ligt.”

„O, ik weet al wie gij bedoelt, nummer 14,” riep de ciplier uit. „De zaak in de Cromwellstreet, nietwaar?”

„Juist, zoo is het. Ik heb een bijzondere studie gemaakt van verstijvingsgevallen en het zou mij bijzonder veel waard zijn, de patiente even te mogen zien.”

De hoofdciplier dacht even na en zeide toen:

„Ik denk niet, dokter, dat er bezwaar tegen zal zijn, u dit toe te staan. Maar ik zou het eerst aan den directeur moeten vragen. Hebt gij soms een kaartje bij u?”

„Hier is het,” zeide Raffles en hij stelde den man een keurig bedrukt visitekaartje ter hand, waarmede de man zich verwijderde, na zich te hebben verontschuldigd.

Hij bleef ongeveer tien minuten weg en daarna keerde hij terug met het verzoek om hem te willen volgen. De directeur had toestemming gegeven, dat Dr. Hope en zijn assistent de nog altijd bewustelooze patiente mochten onderzoeken.

De hoofdciplier trad een aangrenzend vertrek binnen en nam uit een goed gesloten kast een bos sleutels, waarop hij de heeren vooringing.

Het bleek nu, dat zijn eigen woning geheel afgezonderd lag van de eigenlijke gevangenis en hij moest een sleutel gebruiken, om de verbindingsdeur, een zwaar stalen voorwerp, te openen.

Hij sloot deze deur weder zorgvuldig achter zich en daarop volgden Brand en Raffles hem naar de eerste verdieping van de gevangenis, waar zich de ziekenzaal bevond.

Voor de deur verzocht hij hen een oogenblik te wachten en de twee mannen zagen hem binnegaan en op zachten toon eenige woorden wisselen met de oppasseres van dienst, die met de handen op den rug heen en weer liep over het breede pad, met een cocoslooper belegd, dat de twee rijen bedden van elkander scheidde.

Vervolgens kwam hij weder terug, liet Raffles en Brand binnentreden en sloot de deur weder.

De beide vrienden zagen onmiddellijk, dat zij zich bevonden in de zaal van de zwaarzieke patienten, voor wie iedere mogelijkheid om te ontvluchten was buitengesloten. De vensters,

hoewel de kozijnen twee meter van den vloer waren verwijderd, hadden geen tralies en er was in de geheele gevangenis zeker geen tweede vertrek, zelfs dat van den directeur niet, waarvan hetzelfde kon worden gezegd.

Er stonden dertig bedden in de zaal, waarvan er op dit oogenblik slechts zeven bezet waren en het bleek dat in de zaal alleen vrouwen verpleegd werden.

De bewaakster was een zware, grof gebeende vrouw met geweldige knuisten, en die desnoods in staat zou zijn geweest om zich een viertal sterke mannen van het lijf te houden.

Aan een riem om het middel droeg zij een kleine sleutelbos.

Zij trad den gewaanden geneesheer tegemoet en zeide met een stem, die aan een dragonder had kunnen toebehooren :

„Gij wilt nummer 14 onderzoeken, dokter ? Daar ligt het liefje, die daar, met het lange zwarte haar.”

Raffles trad op het aangewezen bed toe en een enkele blik op het marmerbleeke gelaat was voldoende, om hem te overtuigen, dat zijn vermoedens gegrond waren.

Die vrouw was . . . . Eleonora Manoury.

HOOFDSTUK IV.

DE SCHIJNDOODE.

Ook Brand had de jonge vrouw onmiddellijk herkend, ofschoon haar oogen gesloten waren, maar de beide mannen wachtten er zich wel voor hun gevoelens door een blik of een uitroep te verraden.

Raffles trad zwijgend voor het bed en bekeek het gelaat van de vrouw aandachtig.

Hij drukte den top van zijn wijsvinger voorzichtig op het vleesch dat kil aanvoelde en bemerkte, dat hij een kuiltje veroorzaakte, dat zich slechts zeer langzaam weder aanvulde.

Hij voelde den pols van de bewusteloze, trachtte één der oogleden op te tillen, hetgeen hem slechts met moeite gelukte en waardoor hij zag, dat de oogappel bijna geheel was weggedraaid, en alleen het porceleinachtige wit van het oog te zien was, en stak tenslotte voorzichtig de punt van een lancet in één der bloedrijkste deelen van het gelaat, de oorlel.

Er druppelde langzaam een helder gele stof uit die op alles geleek, behalve op bloed.

Er lag een uitdrukking op het gelaat van Raffles, die zeer ernstig was, toen hij zich oprichtte, en tot de oppasseres de vraag richtte :

„Hoe lang bevindt deze vrouw zich thans hier ?”

De oppasseres wierp een blik op de eenvoudige klok boven de deur en antwoordde :

„Het is nu juist vijf uur en een kwartier geleden, dat zij haar hier neerlegden.”

„Als wij het vervoer er bij rekenen, moet zij dus omstreeks zes uur in dezen toestand hebben verkeerd,” mompelde Raffles half luid.

Daarop wendde hij zich tot Brand, die vol aandacht had toegeluisterd en zeide :

„Dit is zeker een ongewone bewusteloosheid, waarde Kelly. Zij gelijkt op schijn dood, maar zij is het niet. Het hart klopt zeer zwakjes, maar de samenstelling van het bloed blijkt mij volkomen gewijzigd te zijn. Het is alsof alle roode bloedlichaampjes door een onnaspeurlijke oorzaak in het bloedserum zijn verdwenen.

De polsslagen is geheel onmerkbaar en de ademhaling is zoo goed als verdwenen — een spiegelje, voor den mond gehouden, slaat bijna onmerkbaar aan. Het staat voor mij vast, dat deze bewusteloosheid geen enkele overeen-

komst vertoont met een van die flauwtjes, door bloedverlies veroorzaakt."

Een oogenblik stond Raffles in gepeins verzonken en toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

Hij wendde zich weder tot de oppasseres en vroeg:

„Weet men reeds, wie de vrouw is?"

„Nog niet, dokter, maar men zal het spoedig genoeg weten," antwoordde de vrouw.

„Waarom?"

„Omdat de politie op het oogenblik bezig is, het misdadigers-album te raadplegen, daar een van de detectives, die hier geweest zijn, de vrouw meende te herkennen, maar er nog niet geheel en al zeker van was. Hij dacht dat het een zekere Eleonora Manoury kon zijn, en het portret van die vrouw bevindt zich in handen der politie."

Raffles klemde de lippen opeen en hij wisselde een snellen blik met Brand.

Onmiddellijk had hij begrepen, dat de jonge vrouw thans in zeer groot gevaar verkeerde.

En dat niet alleen van den kant van de politie, maar in veel erger mate nog van de zijde van haar vroegere makkers.

Zoodra het bekend werd dat de rampzalige vrouw zich in het ziekenhuis bevond en nog niet dood was, zouden de handlangers van Irwin Stanley alles in het werk stellen, om haar te bereiken en haar onschadelijk te maken vóór zij de geheimen van het genootschap zou kunnen verraden voor zoover zij die kende, en om haar te straffen, voor wat zij verraad tegen den Meester moesten achten.

Weer boog hij zich over de bewusteloze vrouw heen, keek even naar de verbonden hand en bukde toen zich eensklaps dieper over den half ontblooten, sneeuwkwitten arm.

Niet ver van den pols, aan den binnenkant van den onderarm, had zijn scherpe blik een zeer klein, lichtbruin stipje ontdekt, waar omheen de huid een weinig opgezwollen scheen te zijn.

Hij haalde zijn vergrootglas te voorschijn, bekeek het puntje met de grootste aandacht en stond toen langzaam op, terwijl hij de loupe weder wegborg.

Hij richtte zich toen tot Brand en zeide, na hem snel een wenk te hebben gegeven:

„Ik tast nog in het duister omtrent den aard der bewusteloosheid, waarde Kelly, maar ik geloof, dat zij overeenstemt met wat wij met een Latijnschen vakterm noemen . . .

Maar inplaats van de taal van Virgilius te gebruiken, vervolgde Raffles snel, in een taal die alleen voor Brand verstaanbaar was:

„Leid de aandacht van die vrouw een oogenblik af, houd haar aan den praet."

Brand knikte wijs met het hoofd, alsof Raffles hem een diepzinnige mededeeling had gedaan en daarop wist hij handig den hoofdcipier en de bewaakster in een levendig gesprek te wikkelen, terwijl de gewaande dokter zich schijnbaar opnieuw in zijn onderzoek verdiept had.

Met den rug naar de kleine groep toegewend, opende Raffles snel zijn instrumententasch, vulde een fijn injectie-spuutje met den inhoud van één der fleschjes, die hij had meegebracht en het volgende oogenblik had hij in de holte van den elleboog de vrouw een onderhuidsche inspuiting toegediend.

Hij borg het spuitje vlug weder op, sloot de tasch weder en wendde zich om, terwijl hij op luiden toon zeide:

„Ik kan er op dit oogenblik, tot mijn spijt moet ik het bekennen, niet uit wijs worden. Ik hoop, dat mijn collega hier uit de gevangenis gelukkiger zal blijken te zijn. Zeg mij eens, heeft men al pogingen aangewend, om haar uit deze bewusteloosheid te doen ontwaken?"

Deze vraag was tot de bewaakster gericht, die schouderophalend antwoordde:

„De dokter heeft al wat geknoeid met azijn, vlugzout en zoo meer, maar hij had zijn moeite evengoed kunnen besteden aan een lantaarnpaal. Het lievertje bleef zooals ze was en ik voor mij geloof, dat zij er voor vannacht wel tusschen uit geknepen zal zijn."

Raffles keek de vrouw strak aan en een scherp woord scheen hem op de lippen te zweven, maar hij beheerschte zich en zeide eenvoudig:

„Misschien hebt gij gelijk, misschien ook niet. Ik zou, als ik daartoe verlof kon krijgen, gaarne nog eens terugkeeren, overmorgen bijvoorbeeld."

„Ik denk wel, dat de directeur het zal toestaan, dokter, als ze dan tenminste nog leeft," zeide de hoofdcipier, en hij scheen het onderzoek als geëindigd te beschouwen en deed een paar passen naar de deur.

Raffles wierp nogmaals een blik op het marmarbleeke gelaat en daarop gingen de beide mannen weer heen, na de bewaakster te hebben toegeknikt.

Langs denzelfden weg bracht de hoofdcipier hen weder terug en zij kwamen slechts vrouwelijke beambten tegen, waaruit Raffles terecht afleidde, dat zij zich hier in de vrouwenafdeeling der gevangenis bevonden.

Raffles wilde den man bij het heengaan een fooi geven, maar deze trok dadelijk zijn hand verschrikt terug en zeide fluisterend, alsof men hem had kunnen hooren :

„Nee, dokter, dat mag volstrekt niet. Ik zou mijn betrekking kunnen verliezen als ik fooien aannam.”

„Maar ik zou bijvoorbeeld op den schoorsteen een half pond sterling hebben kunnen neerleggen en het vergeten mee te nemen, nietwaar?” vroeg Raffles glimlachend.

„Dat is iets anders, dokter. Tegen vergeetachtigheid is geen kruid gewassen,” hernam de hoofdcipier.

En zoo gaf de gewaande geneesheer geen fooi, terwijl niettemin de hoofdcipier een half pond rijker werd.

Zoodra zij weder op straat stonden, vroeg Brand nieuwsgierig :

„Welnu?”

„Welnu, Brand, het is zooals ik dacht. Dat beest van een Stanley heeft, nadat hij haar zwaar heeft verwond, de kans schoon gezien haar met een scherp vergiftig voorwerp in den arm te prikken.”

„Maar hoe komt het dat zij er niet reeds aan gestorven is?”

„Dat heeft zij slechts aan haar wonden en aan niets anders te danken, Brand,” antwoordde Raffles. „Als de ellendeling haar bijvoorbeeld in den hals had gestoken of in de borst, dan zou zij nu stellig reeds dood zijn, maar hij trof haar in den benedenarm, die reeds bijna geheel bloedleeg was, zooals de Duitschers het uitdrukken en daardoor kon het vergift slechts zeer langzaam werken. Ik ben echter overtuigd dat de ongelukkige vrouw toch zou moeten sterven, zoodra de bloedsomloop in den arm weder hersteld was.”

„Wat heb je met haar gedaan, terwijl ik met die beide menschen sprak?”

„Ik heb haar een tegengif gegeven en nu durf ik wel verzekeren, dat zij buiten onmiddellijk gevaar is.”

„Wanneer zal zij nu ontwaken?”

„Over acht en veertig uren ongeveer.”

„Daarom wilde je dus overmorgen terug komen?”

„Ja, ik wil trachten zoo kort mogelijk voor haar ontwaken aan haar bed te zijn om haar tersluiks een geschreven waarschuwing te kunnen toestoppen, die zij spoedig genoeg zal vinden. Zij moet weten dat er vrienden waken, die haar zullen beschermen en ik zal haar dan eenige aanwijzingen geven, hoe zij zich heeft te gedragen.”

„Geloof je dat de politie zal ontdekken, wie zij is?”

„Op het tegendeel zullen wij tenminste maar niet rekenen. Wie zegt ons, dat niet die Stanley zelf, zoodra hij zich buiten gevaar waant, aan de politie verradt, wie de vrouw is, die zij daar hebben opgenomen. Hoe het ook zij, wij moeten onze uiterste krachten inspannen, om haar daar zoo spoedig mogelijk weg te halen, want de macht van het Genootschap van den Gouden Sleutel is zeer groot en wanneer de bende weet, dat zij in de gevangenis wordt verpleegd, zullen zij het uiterste doen, om haar te doodden, nog vóór zij verhoord kan worden en het misdadigersgenootschap schade kan berokkenen. Bovendien is het voor het prestige van de bende noodzakelijk dat degenen, die zich tegen den Meester verzetten, zwaar gestraft worden.”

„Hoe denk je over dien Hopkins?”

„O, er is thans voor mij geen sprake meer van, of die kerel is een geheime medeplichtige van Stanley.”

„Geloof je dat die gewaande Houston nog terug zal keeren in zijn betrekking?”

„Dan zou hij al zeer onvoorzichtig handelen. Hij kan zich onmogelijk zeker achten, alvorens hem ter oore is gekomen, dat zijn laaghartige aanslag op zijn vroegere minnares succes heeft gehad en dat de dood haar voor altijd belet heeft, om hem te benadeelen.”

„Maar hoe zal Hopkins dat wegblijven kunnen verklaren? Hij moet toch begrijpen, dat de politie het eigenaardig zal vinden, dat Houston, op wien de aanslag gepleegd is, maar steeds onder water blijft.”

„Wel, dat is een zaak, die hem volstrekt niet raakt. De politie kan hem toch moeilijk verantwoordelijk stellen, wat zijn personeel doet of laat. Maar ik zal dien schelm in het oog houden van dit oogenblik af. Mijn trouwe Henderson, jijzelf en ik zullen zijn kantoor in de Cromwellstreet dag en nacht bespieden en hem zelf ook, want misschien hebben de beide schelmen nog wel een geheime samenkomst.”

Raffles begon aanstonds uitvoering te geven aan dit voornemen en van dat oogenblik af werd Hopkins, zonder er iets van te vermoeden, bij iederen stap dien hij deed, nagegaan.

Maar niet alleen deden dit Raffles en zijn beide metgezellen Brand en zijn chauffeur James Henderson, die aan vele zijner avonturen een werkzaam aandeel had gehad, maar ook Philip Lonsdale, die zich bleek te ontpoppen als een schrander amateur-detective, en wiens argwaan aanstonds was gaande gemaakt, zoodra hij getuige was geweest van het tooneeltje in het kantoor van zijn patroon.

Het spreekt vanzelf, dat de jonge klerk in de verste verte niet wist of zelfs maar vermoedde, wie de gewaande Houston wel geweest was en zijn verdenkingen waren van zeer vagen aard, en toch zeide een inwendige stem hem, dat hier een laaghartige intrige bestond, waarin de beide mannen, Houston en Hopkins, een rol vervulden.

Lonsdale was een romantische jonge man. De vrouw die den aanslag gepleegd had, was jong en schoon en had zijn belangstelling gaande gemaakt en zoo kwam het, dat ook hij zijn patroon naging, zoo goed en zoo kwaad als het ging, vermomd, hetgeen echter niet belette dat Raffles hem nog in den loop van denzelfden avond herkende, maar hem glimlachend zijn gang liet gaan, zoodra hij de toedracht van de zaak begreep.

Die helper kon hem in ieder geval niet schaden en men weet immers nooit, hoe een koe een haas vangt.

Maar al ontsnapte Hopkins ook geen uur aan de waakzaamheid van Raffles en zijn vrienden, van Houston was volstrekt niets te zien.

Hij scheen wel door den grond gezonken te zijn en alle nasporingen in die richting waren tevergeefs.

De man bleek ergens op kamers te hebben gewoond, maar bij onderzoek bleek, dat hij niet in zijn woning terug was gekomen, na het dramatische voorval in de woning van Hopkins.

Zoo gingen twee dagen voorbij en het uur brak aan, waarop Raffles zich onder het mom van Dr. Hope opnieuw naar de gevangenis zou begeven om te vernemen, hoe het met zijn beschermeling stond.

Wat hij van haar wist, had hij alleen uit de bladen kunnen vernemen en al was het niet veel, het stelde hem toch gerust omtrent haar lot. Zij lag nog altijd bewusteloos op haar ziekbed en de geneesheeren verklaarden, dat zij voor

een raadsel stonden, en dat ze hier te doen hadden met een geval, dat ze nog nimmer onder de oogen hadden gehad.

Toen Raffles dit alles las, mompelde hij voor zich heen :

„Als de heeren zich maar eens wat meer hadden bezig gehouden met de studie van de Indische vergiften dan zou het geval heel wat minder raadselachtig voor hen zijn.”

Vóór Raffles zich weer naar de gevangenis begaf, vertoefde hij ruim een uur in het geheime laboratorium dat zich onder den grond van den tuin achter zijn huis bevond en slechts door het tuinhuis bereikt kon worden. En toen hij het weder verliet had hij een klein zakje in de hand, dat aanstonds de aandacht trok van Brand, die reeds op hem wachtte, om naar het huis in de Victoriastreet te gaan, teneinde zich daar weder te vermommen.

„Wat heb je daar ?” vroeg hij nieuwsgierig.

„Ik heb zooeven een poedertje vervaardigd, waarvan ik mij veel voorstel,” antwoordde Raffles glimlachend. „Het is geen onbekende voor je, want je hebt er de werking wel eens vroeger van gade kunnen slaan.”

„Voor wie is het bestemd ?”

„Voor Eleonora Manoury. Ik moet het wel toepassen, want je hebt natuurlijk ook in het ochtendblad van de „Times” gelezen, dat de politie eindelijk haar portret in het misdadigersalbum heeft gevonden en op dit oogenblik evengoed weet, wie ze is als wij. Er moet snel gehandeld worden, anders zouden de trawanten van Stanley ons misschien vóór zijn.”

Raffles had onder het spreken een weinig van den inhoud van het kleine zakje, dat uit een zeer fijn poeder bleek te bestaan, bijna zoo fijn als asch, in een klein papiertje gedaan en dit zorgvuldig dichtgevouwen.

Hij stak het nu in zijn vestzakje, schreef vervolgens een paar woorden op een stukje papier en borg ook dit weg.

Vervolgens begaven de vrienden zich naar het huis in de Victoriastreet en nadat zij zich opnieuw met groote zorgvuldigheid hadden vermomd, begaven zij zich op weg naar de gevangenis, waar Raffles opnieuw verlof kreeg een onderzoek in te stellen naar den toestand van de vrouw, die van dit oogenblik af als gevangene werd beschouwd.

Hij had den tijd zoo juist berekend, dat het nog slechts een half uur zou kunnen duren, voor de vrouw uit haar bewusteloosheid zou ontwaken.

De beide mannen troffen weder dezelfde waakster in de zaal aan en werden dadelijk tot de patiente toegelaten.

Zij bleek zelfs geen vingerlid te hebben verroerd en het was alsof Raffles en Brand haar slechts weinige minuten geleden verlaten hadden.

Raffles ging naast het bed zitten, nam den pols van de vrouw tusschen zijn slanke gespierde vingers en glimlachte.

Slechts zeer zwak, maar toch waarneembaar, klopte het bloed in de groote slagader. De insputting met het tegengift had dus haar uitwerking niet gemist en de jonge vrouw kon van dit oogenblik af als buiten gevaar worden beschouwd. Haar ontwaking was slechts een kwestie van een half uur, wellicht nog minder.

Brand had dadelijk begrepen, dat de proefneming van Raffles geslaagd was en dat de vrouw spoedig zou ontwaken.

Maar nu rees de vrees bij hem, wat er met de ongelukkige zou geschieden, wanneer zij tot het leven terug gekeerd zou zijn. Naar zijn meening kon haar lot niet twijfelachtig zijn. Weliswaar zou Eleonora Manoury bevrijd zijn uit de handen van de ellendelingen die haar dood gewild hadden, maar zij zou dit vreeselijke slechts ruilen tegen een toekomst die weinig minder verschrikkelijk was voor een jonge en schoone vrouw in den bloei van haar jaren. Zij zou moeten terechtstaan voor den gepleegden aanslag en wegens medeplichtigheid aan vroeger door haar minnaar bedreven misdaden en met minder dan tien jaren eenzame opsluiting zou men de rampzalige vrouw wel niet straffen.

Maar toen Brand naar het gelaat van Raffles keek, zag hij daarop geenszins vrees of ongerustheid, maar niet anders dan vertrouwen op eigen kracht en voldoening.

En met dien aanblik keerde aanstonds in het hart van den jongen man de rust en het geloof in Raffles' wonderbare geestkracht en schrandrheid terug.

Wat hij wilde doen, dat was hem volkomen duister, maar het zou Eleonora redden, dat begreep Brand evengoed, alsof het reeds geschied was.

De zaalbewaakster had den gewaanden dokter nieuwsgierig aangekeken en vroeg nu:

„Geloof u, dokter, dat er nog iets van die vrouw terecht komt?”

„Als u daarmee soms wilt vragen, of zij zal genezen, dan vrees ik, dat ik ontkennend zal moeten antwoorden,” antwoordde Raffles kort-

af. „De toestand is eerder slechter, dan beter geworden. Wat zegt de gevangenisgeneesheer van de patiente?”

„Hij begrijpt er geloof ik niet veel van, dokter,” gaf de bewaakster tamelijk schamper ten antwoord. „Maar hij geeft haar toch geen twee dagen leven meer, dat is zeker.”

„Zijn hier nog andere geneesheeren geweest, om het raadselachtige geval te onderzoeken?”

„O ja, bij dozijnen, maar zij snappen er geen van allen een lor van,” antwoordde de vrouw ruw. „Zij hebben de wondé aan de hand en aan den schouder herhaaldelijk onderzocht, maar zij konden er niets bijzonders aan vinden. Het is een wondé als iedere andere en zij geneest goed.”

„Heeft de patiente zich een enkel oogenblik bewogen?”

„Zij heeft daar al dien tijd gelegen, alsof zij al dood was,” antwoordde de vrouw schouderophalend. „Als u wilt weten hoe ik er over denk, dan wil ik u wel zeggen, dat ik haar al voor dood houd, en dat al die dokters er geen sikkepit van weten, als zij zeggen dat er nog leven in dat lieverdje is.”

Raffles keek de bewaakster met een ironischen glimlach aan en zeide toen op een toon van volmaakten ernst:

„Wie weet blijkt het wel, dat gij gelijk hebt! Ik voor mij vrees, dat het gaat afloopen en dat de ongelukkige geen dag meer te leven heeft.”

Raffles had dit zoo nadrukkelijk gezegd, dat Brand een beweging van schrik maakte en zich afvroeg of hij zich dan zooeven vergist had en ook Raffles overtuigd was, dat Eleonora verloren was.

Maar daar ving zijn oor een paar woorden op, door den Grooten Onbekende in hun geheimtaal gesproken en dadelijk wendde hij zich tot de bewaakster en wikkelde haar in een druk gesprek, zoodat Raffles gelegenheid kreeg zich met de bewusteloze vrouw bezig te houden, zonder dat dit bijzonder opviel.

Daar Raffles met den rug naar het pratende tweetal stond toegekeerd, kon Brand niet waarnemen, wat hij deed, maar hij meende even een zacht geritsel te hooren als van een papier, dat wordt open gevouwen en daarop het tikken van een instrument tegen iets hards. Het konden wel de dichtopeengesloten tanden van de vrouw zijn.

Na verloop van een minuut ongeveer wendde Raffles zich opnieuw tot de bewaakster en hernam hoofdschuddend :

„Ik geloof, dat wij hier niet terug behoeven te komen, want als ik mij niet bedrieg dan is het einde nabij.”

De bewaakster vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen en bromde toen half voor zich heen :

„Als zij er tusschenuit knijpt, wel, dan zal er ook niet veel bijzonders aan haar verloren zijn.”

HOOFDSTUK V.

IN DOODSGEVAAR.

Eenige oogenblikken later stonden de beide vrienden weder op straat.

Het gelaat van Raffles stond ernstig.

De lippen waren dicht opeengesloten en de groote grijze oogen hadden een sombere uitdrukking.

Hij stapte haastig eenigen tijd naast Brand voort, zonder zich blijkbaar bewust te zijn van de tegenwoordigheid van zijn vriend.

Tenslotte kon Brand zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg :

„Geloof je werkelijk, dat de arme vrouw zal sterven, Raffles ?”

„Nee, Brand, nee. Tenminste niet aan de gevolgen van de vergiftiging, die Stanley op zijn geweten heeft.”

Brand liet een gedempten kreet van schrik hooren.

„Niet daaraan ? Dus aan iets anders ?”

„Misschien,” antwoordde Raffles kortaf.

„Wat zijn nu je voornemens ?”

„Met betrekking tot Eleonora kan ik voorloopig niets doen. Ik moet wachten. Maar werkeloos blijven kan ik niet. Wij moeten en wij zullen dien vervloekten Stanley opsporen. Het denkbeeld is me onverdragelijk, dat die man op vrije voeten is, en in staat, om die ongelukkige vrouw weder opnieuw te achtervolgen met zijn wraakzucht. Hij moet tot iederen prijs onschadelijk worden gemaakt, hoe dan ook.”

„Maar Raffles, we hebben niet het minste aanknoopingspunt. We zijn als het ware machteloos,” riep Brand wanhopig. „Londen is zoo

ontzaglijk groot en de schurk heeft een groot aantal vrienden, bij wie hij een onderdak heeft kunnen zoeken ! Als Eleonora slechts in staat was om te spreken, dan was het wat anders. Zij zou ons de namen van die vrienden kunnen noemen en één voor één zouden wij hen kunnen bespionneeren, al duurde het een jaar. Tenslotte zouden wij dan toch zijn verblijfplaats ontdekken.”

Raffles bleef een oogenblik peinzend voortloopen en zeide toen, met een ruk het hoofd opheffend :

„Wij moeten het binnen veertien dagen, binnen een week weten, waar hij zich bevindt. De oogenblikken zijn te kostbaar.”

„Dat zal onmogelijk gaan, Raffles, want bedenk dat Eleonora zelf, als zij geneest, ons niets meer zal kunnen mededeelen, want dan zal ze dadelijk van de ziekenzaal naar de gevangenis worden overgebracht.”

„Zij zal niet genezen.”

„Wat zeg je daar ?” riep Brand verschrikt. „Ben je daar zeker van ?”

„Zij zal sterven Brand, en dat nog voor de duisternis valt.”

„Mijn hemel, en dat zeg je zoo rustig ?” hernam Brand, terwijl hij Raffles met groote oogen aankeek.

Er kwam een zonderlinge glimlach om de lippen van den Grooten Onbekende toen hij ten antwoord gaf :

„Vrees niets, Brand. Als ik zeg dat zij zal sterven, dan wil ik daarmee zeggen, dat zij het slechts in schijn zal doen, voor het oog van

de wereld, als ik het zoo mag uitdrukken. Voor mij echter zal ze levend zijn."

"Dus . . . dat poeder . . ."

"Het poeder, dat ik haar niet zonder moeite tusschen de tanden heb weten te brengen, zal tengevolge hebben, dat ze niet meer bij kennis komt, maar over eenige uren eenige krampachtige bewegingen zal maken en dan zal overgaan in een soort slaap, zoo bedriegelijk gelijkend op den dood, dat de gevangenisgeneesheer, die trouwens geen groot licht schijnt te zijn, er zich in moet vergissen en het bewijs van overlijden zal teekenen."

"En dan?"

"En dan? Dan zal men haar natuurlijk begraven en van het oogenblik af dat ze buiten de gevangenis is, kunnen we haar als gered beschouwen."

Brand huiverde, toen hij hernam:

"Gered? Terwijl zij zich op eenige voeten onder den grond bevindt, opgesloten in een nauwe kist?"

"Ik erken, Brand, dat het er op het eerste gezicht angstwekkend genoeg uitziet, maar je hebt ongelijk, als je ook maar de minste vrees koestert."

Brand gaf niet dadelijk antwoord, maar keek Raffles ernstig aan.

Toen zeide hij langzaam:

"Je speelt met het leven en den dood, Raffles, bedenk dat wel. Ik begrijp nu je doel. Je wilt Eleonora Manoury op het kerkhof, waar men haar zal begraven, gaan bevrijden uit de doodkist, maar je vergeet dat we beiden sterfelijk zijn. Je vergeet, dat er nog altijd een man leeft, die ons misschien op dit oogenblik reeds beloert, gereed om ons verraderlijk te bespringen, heb je dat wel bedacht? Dat wij kunnen sterven vóór wij gelegenheid hebben Eleonora te redden?"

"Ik heb alles overwogen, Brand," antwoordde Raffles bedaard. "Vóór dat we heengingen, heb ik aan den ouden Gaston een brief ter hand gesteld met het bevel, dezen aan den hoofdcommissaris van politie te overhandigen, wanneer ik binnen vijf dagen niet terug ben gekomen. Aan Henderson gaf ik dezelfde instructie. Hij weet wat ik deed en hij moet zich persoonlijk naar den hoofdcommissaris begeven en hem alles mededeelen en tevens moet hij hem het middel ter hand stellen, hetwelk men aan de bewusteloze vrouw moet toedienen, ingeval wij geen van beiden daartoe in staat zullen zijn."

Onder het spreken had Raffles zijn hand in

zijn binnenzak gestoken, haalde er een portefeuille uit, opende die en nam er twee zorgvuldig opgevouwen, doorschijnende papiertjes uit, waar doorheen duidelijk een roodachtig poeder schemerde en waarvan hij er een aan Brand ter hand stelde.

"Ziedaar," zeide hij eenvoudig. "Deze hoeveelheid poeder is ruimschoots voldoende om aan de schijndoode het leven te hergeven."

"Maar Edward," hernam Brand, terwijl hij het poeder zorgvuldig wegborg. "Is het dan geheel onmogelijk, dat die vrouw ontijdig in haar vreeselijke verblijfplaats ontwaakt?"

In plaats van rechtstreeks te antwoorden, schudde Raffles met het hoofd en zeide:

"Ik dacht waarlijk, Brand, dat je meer vertrouwen in mijn kundigheid stelde. Het is waar dat ons leven bont is als een kaleidoskoop. Dat onze avonturen elkander met verbijsterende snelheid opvolgen. Dat wij meer beleven in een enkel jaar dan duizenden menschen in hun geheele bestaan, maar toch verbaast het mij, dat je reeds het geval vergeten bent van den waanzinnige, eenige jaren geleden, toen ik, naar je je toch moet herinneren, hetzelfde middel met groot succes toepaste en zonder eenig gevaar voor dengene, op wien het werd beproefd."

"Dat is zoo, Raffles," hernam Brand aarzelend. "En toch, toch huiver ik terug voor dit spel met de onbekende macht, die Dood heet."

"Het is geen spel, Brand, als een man als ik dit werk verricht," riep Raffles op trotschen toon en zijn oogen bliksemde. "Ik ben zeker van mijn zaak. Ik ben geen knoeier, geen Charlatan. Ik maak slechts gebruik van mijn kennis en die is niet eens de mijne, maar ik leerde haar van een zeer ouden Brahmaan, een man, die doorkneed was in alle geheimen der geneeskunst en die ik zeer hoog schatte, hooger dan de knapste professoren, die je mij in dit land kunt aanwijzen. Het is waar, dat die honderdjarige grijsaard niets wist van de schoolsche wijsheid, welke men uit boeken leert."

Raffles had dit laatste op spottenden toon gezegd en daar Brand geen antwoord gaf, bleven de beide vrienden geruimen tijd zwijgend naast elkander loopen. Maar na eenigen tijd hernam de jonge man:

"Je weet, dat ik volkomen vertrouwen stel in je kennis, Raffles. Zeg mij dus slechts of je zeker van je zaak bent."

"Zoo zeker als ik van iets ter wereld kan zijn, Brand," antwoordde Raffles met vaste stem.

„Het poeder, hetwelk ik Eleonora heb toegediend, is in Bengalen honderd malen en steeds met denzelfden gunstigen uitslag in den loop van dertig jaren ongeveer toegepast door mijn vriend den Brahmaan. Als ik twijfelde aan de goede uitwerking, zou ik mijzelf op staanden voet gaan aanmelden bij den directeur van het gesticht voor oude mannen. Ik zou dan mijn roem overleefd hebben en genoodzaakt zijn om mij uit de samenleving terug te trekken.”

„Dan weet ik genoeg. Raffles. Wees niet boos op mij. Ik wilde, dat ik jouw karaktersterkte, jouw stoutmoedigen geest, jouw zelfvertrouwen bezat. Nu ik die niet heb, wil ik je slechts vragen, hoe je middel in dit geval zal werken.”

„Eleonora zal dood schijnen, Brand!” antwoordde Raffles. „Iets anders, of iets meer kan ik je er niet van zeggen! Haar toestand zal zoo volkomen op den dood gelijken, zoo bedriegelijk, dat geen enkele geneesheer, en zeker niet de gevangenisdokter, zal aarzelen, om verlof tot begrafenis te geven. Wat de schijndoode zelve betreft — zij zal zich haar toestand onbewust zijn! De ademhaling, de hartklop, ieder teeken van leven zal hebben opgehouden, de bekende doodsverstijving zal op den gewonen tijd intreden, kortom het lichaam zal alle veranderingen ondergaan, welke zich voordoen, wanneer het leven inderdaad is gevloden! En toch zal dit alles slechts schijn zijn, en tien minuten na het toedienen van dit roode poeder zal het bloed weder beginnen te stroomen, het hart zal gaan kloppen, en twee uren later zal de schijndoode tot het leven zijn weergekeerd, zonder eenige schadelijke nawerking, uitgezonderd een weinig duizeligheid en zware hoofdpijn, die echter spoedig van zelve verdwijnen.”

„Maar — op welk kerkhof zal men haar begraven? Dat moet je noodzakelijk weten!”

Raffles haalde de schouders op, en antwoordde:

„Natuurlijk zullen de bladen dat vermelden, en anders zal het gemakkelijk vallen het te ontdekken. De ongelukkige vrouw zal wel familieleden hebben, die het lijk zullen op-eischen. Is dat echter niet het geval, dan zal zij, zooals steeds onder dergelijke gevallen, ter aarde besteld worden op het gevangenis-kerkhof.”

„En hoelang kan zij in dien toestand van schijndood blijven?”

„Evenlang als iemand het zou uithouden zonder eten — bijna een week dus!”

„Ik heb een flauwen glimlach op je gelaat

gezien, toen je haar den pols voelde. Was je tevreden over je onderzoek?”

„Volmaakt tevreden! Als ik haar het poeder niet had toegediend, dan zou zij hoogstens een half uur later zijn ontwaakt, volkomen gezond, als men haar betrekkelijk lichte verwonding buiten beschouwing laat!”

De beide vrienden hadden onder het spreken de straat bijna ten einde geloopt toen er een jonge man bij het haastig omslaan van een hoek tege-nen aanboste die met een binnensmonds gebromd excuus onder het lichten van zijn hoed verder had willen gaan, toen hij eensklaps bleef staan, Raffles in het gelaat keek, en zeide:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik u een oogenblik lastig val — zijt gij niet Dr. Hope?”

„Die ben ik, mijnheer!” antwoordde Raffles, die aanstonds den jongen man herkende, die met zooveel hardnekkigheid, maar even vruchteloos als zij zelve, het spoor van den zoogenaamden Houston had trachten terug te vinden.

„Ik heet Philip Lonsdale, dokter — ik was eerste klerk bij Hopkins, waar zich het drama heeft afgespeeld, dat gij wel zult kennen. Ik weet dat gij . . . die beklagenswaardige vrouw hebt onderzocht in de ziekenzaal van de gevangenis en gij zoudt mij . . . kortom dokter . . . zeg mij of gij denkt, dat zij zal genezen?”

Lonsdale had op verwarden, kort afgebeten toon gesproken, in zijn knap gelaat was een diepe blus opgestegen, en Raffles keek hem glimlachend en toch ook met diep medelijden aan, want hij begreep aanstonds van welken aard die belangstelling was, welke de jonge man voor een vrouw aan den dag legde, die hij liefhad, ook nog nadat de bladen in hun niets ontziende zucht naar sensatie het vroegere leven van de gevangene tot in de minste bijzonderheden hadden uiteengerafeld, en blootgelegd voor de begeerige blikken van het publiek.

Raffles aarzelde met zijn antwoord.

Hij bevond zich in een moeilijke positie, want hij durfde den jongen man niet in zijn geheime plannen inwijden — en toch was het hard, hem te laten gelooven dat Eleonora inderdaad gestorven zou zijn.

Raffles keek Lonsdale een oogenblik strak aan, en zeide toen op nadrukkelijken toon:

„Luister goed naar mij, mijnheer Lonsdale! Eleonora Manoury bevindt zich in een hoogst gevaarlijken toestand — die zeer waarschijnlijk nog verergeren zal. En toch moet gij den moed

niet laten zakken, onder geen enkele omstandigheid — goed begrepen? Onder geen enkele omstandigheid!”

En nog voor de jonge man hem iets kon vragen, hadden Raffles en Brand zich haastig verwijderd.

De middag ging in gespannen afwachting voor de beide mannen voorbij — maar voor Brand was het een ware marteling, want telkens, ondanks zichzelf, kwam bij hem de vrees boven, dat Raffles zich wellicht vergist kon hebben bij de samenstelling van het poeder, of dat er iets zou geschieden, hetgeen zijn werking belemmerde . . . .

Maar om acht uur in den avond was er althans aan deze onzekerheid een einde gemaakt — de bladen brachten het bericht van het overlijden van Eleonora Manoury. Er werden slechts weinig regels aan dit voorval gewijd — de ongelukkige zou nu niet meer voor den aardschen rechter gedaagd kunnen worden — zij was nu niet belangwekkend meer — zij had afgedaan! Den volgenden morgen kwamen er opnieuw een paar berichten — Eleonora Manoury bleek in het geheel geen bloedverwanten te Londen te bezitten, haar stoffelijk overschot werd door niemand opgeëischt, en zoo zou zij dus ter aarde worden besteld op het gevangeniskerkhof — en reeds een paar dagen later zou niemand meer aan de berouwvolle zondares denken — uitgezonderd misschien John Raffles, en Philip Lonsdale, die haar had liefgekrepen met al de kracht van zijn onstuimig gemoed.

Toen Raffles dit bericht las, zeide hij tot Brand:

„Tot dusverre loopt alles voortreffelijk — wij hebben dus niets anders te doen dan nog twee dagen te wachten!”

„En te onderzoeken, Edward, op welke plek zij zal worden begraven!” riep Brand uit. „Wij zullen dit immers zeer nauwkeurig moeten weten!”

„Dat spreekt vanzelf — en wij zullen het weten, door eenvoudig den lijkstoet te volgen! Als ik spreek van een stoet is dit natuurlijk slechts beeldend bedoeld want geen enkele volgkoets zal aanrijden achter het schamele voertuig, dat Eleonora naar haar laatste rustplaats zal brengen!”

„Maar dat kunnen wij toch niet doen als dokter Hope en zijn assistent!” riep Brand uit.

„Dat zou op zijn minst onvoorzichtig zijn — wij zullen ons vermommen als baliekluiers,

die niets anders om handen hebben, en uit nieuwsgierigheid eens een kijkje komen nemen op het kerkhof! Maar Henderson zal ons moeten helpen en met de auto moeten medegaan, want Brand — een gevangene heeft natuurlijk geen recht om in plechtige langzaamheid naar zijn graf te worden gebracht — het gaat op een drafje, moet je weten!”

„Afschuwelijk!” mompelde Brand met een gebaar van afkeer.

„En bovendien zullen wij er goed aan doen, er ook niet op te rekenen, dat men het lijk lang boven aarde laat staan — en dus zullen wij de gevangenis tot het middelpunt van onze aandacht maken, van dit oogenblik af! Er staat veel op het spel en wij zullen ons dit moeten getroosten!”

Brand verkeerde in te groote ongerustheid, dan dat hij er ook maar een oogenblik aan gedacht zou hebben, een tegenwerping te maken.

En zoo vermomden de beide vrienden zich snel, Henderson, de trouwe chauffeur, kreeg zijn instructies, en verscheen een oogenblik later voor het huis in de Victoriastreet, waar de vermomming had plaats gehad zittende achter het stuurwiel van een schijnbaar gewone taxi, die echter onder haar motorkap een zeer krachtigen motor verborg, en die een plaatsje had in de geheime garage van John Raffles.

Met de auto begaven de beide vrienden zich tot dicht bij de gevangenis en stapten uit, legden het overige van den weg te voet af, en vatten post in 't gezicht van het sombere, groote gebouw.

Met het geduld van een kat wachtten zij dien geheelen dag, en om de beurt gingen zij een klein restaurant binnen, teneinde daar iets te eten.

Lang nadat de duisternis gevallen was, en toen het duidelijk was, dat er dien dag van de teraardebestelling geen sprake zou zijn, begaven zij zich weder naar het huis in de Victoriastreet, maar vroeg in den morgen van den volgenden dag waren zij wederom op hun post.

Ditmaal zouden zij echter niet zoo lang behoeven te wachten.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen er een autobrancard voor de gevangenispoort kwam aanrijden, die geopend werd, om het voertuig doorgang te verleenen.

„Zou dat voor haar zijn?” vroeg Brand op zachten toon, toen de zware deuren weder waren dicht gevallen.

„Dat is heel wel mogelijk — met een auto

gaat het nog vlugger dan met een rijtuig!" antwoordde Raffles.

Op peinzenden toon voegde hij er aan toe:

"Ik wilde wel, dat ik zekerheid had, of men onze schijndoode inderdaad met dit voertuig naar het kerkhof zal vervoeren."

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij haalde zijn notitieboekje te voorschijn en zijn vulpenhouder, krabbelde er haastig eenige woorden op, en stak het toen aan Brand toe, met de woorden:

"Lees dit eens."

En Brand las:

"Dokter Hope, die eenige dagen uitstendig is geweest, verzoekt vriendelijk aan bringer dezes mede te deelen, of het hem in den loop van den dag vergund zou zijn de patiente Eleonora Manoury nogmaals te onderzoeken."

"Wat beteekent dat?" vroeg de jonge man verwonderd.

"Heel eenvoudig, jij gaat met het briefje naar den hoofdcipier, overhandigt het hem en wacht op antwoord. Komt die autobrancard inderdaad de vrouw halen, dan zal de man je dat natuurlijk mededeelen, opdat Dr. Hope, die blijkbaar niets van het overlijden afweet, geen vruchteloze moeite behoeft te doen!"

"Een prachtige inval!" riep Brand uit. "Je blijft zeker hier op mij wachten?"

"Ja!"

"En als de auto in dien tijd de gevangenis weer verlaat?"

"Dat heeft niets te beteekenen, want wij weten in ieder geval waar Eleonora begraven wordt, en al is die autobrancard ons een kwartier voor, dan zullen we haar nog zeer gemakkelijk kunnen inhalen! Vlug nu, Brand!"

Brand verliet zijn schuilplaats, en Raffles zag, hoe hij aan de woning van den hoofdcipier aanbelde, zijn briefje aan het dienstmeisje gaf, en toen met de handen op den rug op de stoep wachtte, terwijl de deur weder gesloten werd.

En juist op datzelfde oogenblik gingen de zware deuren open, en de autobrancard kwam naar buiten rijden, en verwijderde zich in een vaart, die Raffles sarcastisch tusschen de tanden deed mompelen:

"Men heeft haast naar het schijnt!"

De deuren gingen weder dicht.

Er verliet een geruime tijd, voor het dienstmeisje de deur van de woning naast de gevangenis weder opende, en Brand binnen riep.

Weer verliepen er vijf minuten, en toen ging de deur weder open, en Brand keerde terug.

Hij liep zeer haastig en toen hij nog slechts

weinige meters verwijderd was, zag Raffles, dat zijn gelaat doodsbleek was, en dat zijn lippen zenuwachtig trilden.

Hij hijgde van het snelle loopen, en stotterde:

"Vlug, vlug, Edward — anders komen wij te laat!"

"Maar — wat is er dan?" riep Raffles uit. "Je ziet er uit alsof je een geest gezien had!"

"Er is — het is afschuwelijk — Eleonora wordt niet naar het kerkhof gebracht!"

"Niet naar het kerkhof? Waar dan heen?" vroeg Raffles, terwijl hij Brand bij den arm greep, in voorvoelen van wat er zou komen.

"Daar zich niemand van de familie is komen aanmelden, heeft de medische faculteit op haar beslag gelegd — de ongelukkige is zoeven met de autobrancard naar de snijkamer gebracht van de universiteit — over een uur zal professor Hunslock voor zijn studenten sectie op haar verrichten!"

Raffles stond een oogenblik als van den donder getroffen.

Aan deze mogelijkheid had hij geen oogenblik gedacht!

En toch — zij lag voor de hand, nu geen enkel familielid het lijk was komen opeischen!

Het sprak van zelf, dat het „geval" groote aantrekkelijkheid moest hebben voor professor Hunslock, een der meest befaamde chirurgen van Londen, die van den aanvang af groote belangstelling aan den dag had gelegd voor de bewusteloze patiente en de gevangenisdirecteur had blijkbaar niet het minste bezwaar gemaakt om het lijk ter sectie aan de universiteit af te staan!

Maar slechts kort werd Raffles door zijn ontsteltenis overheerscht.

Hij begreep dat hij aanstonds moest handelen, en Eleonora tot iederen prijs moest redden, al ware hij daarvoor genoodzaakt zichzelf te verraden.

Als het niet anders kon, moest hij bekennen wie hij was, en wat hij gedaan had, teneinde de bewusteloze gevangene in een toestand van schijndood te brengen, en haar aldus aan de handen van de justitie te onttrekken.

Maar voor Raffles daartoe overging besloot hij, eerst het uiterste te wagen, anders zou hij met een slag een einde hebben gemaakt aan zijn avontuurlijk leven.

Hij dacht een oogenblik na, greep Brand bij den arm, en beval:

"Kom snel mede!"

De beide mannen ijlden naar de auto, die

nog altijd op eenigen afstand stond te wachten, terwijl de reusachtige Henderson met de kalmte van een waren wijsgeer achter zijn stuurwiel zat, sigaretten rookte, en de krant las.

„Naar de Victoriastreet, James!” beval Raffles.

Tien minuten later stond de auto stil.

Reeds had Raffles het portier geopend, terwijl hij Brand toeriep:

„Wacht een oogenblik — ik ben dadelijk terug.”

Inderdaad keerde hij vijf minuten later terug, terwijl hij eenige voorwerpen in zijn zak duwde, die vrij wat plaats schenen in te nemen.

Voor hij weder instapte, gaf hij op fluisterenden toon Henderson eenige instructies en Brand zag, hoe de reus ijverig met het hoofd knikte, beide vuisten balde, en een breeden grijnslach vertoonde . . . .

Toen sprong Raffles in de auto, die zich haastig in beweging stelde, en als een pijl uit den boog voortvloog.

„Waar gaan wij heen?” vroeg Brand na eenige oogenblikken.

„Wat een vraag! Natuurlijk naar het universiteitsgebouw! Wanneer wij daar aankomen, zal binnen een half uur het afschuwelijke plaats grijpen, wat wij tot iederen prijs moeten verhinderen! Ik ken dien Hunslock — de man is een ware virtuos met het ontleedmes, en hij zou in staat zijn de vrouw aan snippers te snijden!”

„Maar denk je dat ze ons zullen toelaten in onze plunje?”

Raffles haalde de schouders op, en antwoordde:

„Van toelaten is in het geheel geen sprake! Dacht je soms dat ik mij aan den gewonen ingang kwam aanmelden? Neen, ik heb een ander plan — en daarbij zal mijn kennis van de plaatselijke gesteldheid mij goed te stude komen!”

Twintig minuten later hield de auto stil aan de achterzijde van het groote universiteitsgebouw, dat aan alle kanten door een park omgeven is.

Raffles wierp een blik door de spijlen van het hek naar eenige ramen op de eerste verdieping van den achtergevel, en verbleekte . . . .

„Wat is er?” vroeg Brand verschrikt.

„Zie je al die hoofden door de openstaande vensters? Die behooren aan de studenten die geheel bovenaan op het amphitheater zijn gezeten — en die zaal is de snijkamer! Ieder oogenblik kan men het „object” binnen-

brengen — laten wij ons om alles ter wereld haasten!”

In enkele seconden had Raffles het slot van het hek verbroken, en de drie mannen, zich niet bekommerend om de huurauto, gingen haastig over het breede klinkerpad langs de geheel verlaten achterzijde van het reusachtige gebouw.

„Ga tegen den muur staan, James!” beval Raffles kortaf.

De reus gehoorzaamde, en Raffles klauterde behendig als een kat op zijn breede schouders, en stak nu juist met zijn hoofd boven de vensterbank uit.

Hij keek naar binnen, tusschen de lichamen van een paar studenten door, en daar beneden, in het midden van de cirkelvormige aula, zeer helder verlicht, op de glazen plaat van een lange tafel lag het ten halve met een laken bedekte lijk van Eleonora Manoury.

Daarnaast stond de brancard, waarop zij was binnengedragen.

Voor de tafel, gekleed in zijn witte operatiejas stond professor Hunslock.

Het was een zeer lange man met een spitsen baard, een puntschedel, en een zwaar gouden bril op.

In de rechterhand hield hij het ontleedmes, waarvan het lemmet glansde als zilver, en hij was juist bezig aan een toespraak tot zijn studenten, die aandachtig en roerloos toelisterden, nu en dan een aantekening makend, toen Raffles licht als een veer naar binnen wipte, en nu boven aan een van de acht naar het midden voerende trappen stond, die van de bovenste banken van het amphitheater naar omlaag voerden.

Als het weerlicht zoo vlug, vloog hij de trappen af, duwde den stomverbaasden professor achteruit, wikkelde, de schijndoode vrouw in het laken nam de bewusteloze in de armen, en had reeds de eerste trede van de trap bestegen voor de studenten van hun schrik en verbazing bekomen waren.

Maar nu ontstond er een groot rumoer en eenige studenten traden Raffles dreigend in den weg.

Blijkbaar meenden zij met een krankzinnige te doen te hebben.

Maar Raffles, het roerloze lichaam met den linkerarm ondersteunende, greep met de rechterhand in den zak en haalde er een rond donkergrijs voorwerp uit, bij de aanschouwing waarvan zelfs de moedigsten ontzet achteruit deinsden.

„Een bom!” schreeuwde een der studenten, terwijl hij hals over kop de trap afstormde.

Het scheen alsof een paniek alle aanwezigen had aangegrepen. Elkander verdringend en wegduwend ijlden zij zoo spoedig hun beenen hen dragen konden tot in de verste uithoeken van de aula.

Met een paar sprongen was Raffles boven aan de trap.

Hier gekomen keerde hij zich om, haalde diep adem, en riep spottend:

„Mijne heeren, het doet mij waarlijk leed, dat ik op zulk een onverwachte wijze de leerzame lessen van uw professor moest onderbreken — maar het ging niet anders. Wat de bom betreft — vermaak u er zoo goed mogelijk mede!”

En met deze woorden slingerde Raffles het voorwerp in het midden van de gehoorzaal.

Een gil van ontzetting liet zich hooren.

Een paar meisjes-studenten vielen flauw.

De aanwezigen meenden niet anders, of de volgende seconden zou zich een vreeselijke losbarsting doen hooren en velen hunner zouden het leven laten, wier ledematen uiteengescheurd zouden worden door de helsche machine.

Maar in plaats van te ontploffen, kaatste de gewaande bom eenige malen op van den marmeren vloer en rolde toen genoeglijk onder een der banken — het was niet anders dan een groote gummi bal!

Raffles liet opnieuw zijn spottend lachje hooren en tilde Eleonora Manoury over de vensterbank.

„Opgepast, James!” riep hij. „Vat haar voorzichtig aan, en dan dadelijk naar de auto! Ik volg je aanstonds!”

Hij liet het stijve lichaam behoedzaam afglijden en de reus ving het in zijn sterke armen op.

Maar nu kende de woede van de bedrogen studenten geen grenzen meer.

Bij tien tegelijk stormden zij de trap op, teneinde zich meester te maken van den stoutmoedigen roover, die het gewaagd had, dit allerheiligste der wetenschap binnen te dringen.

Maar Raffles had zijn revolver getrokken en schreeuwde met stentorstem:

„Geen stap verder! En ditmaal is het ernst! Overtuig u!”

Hij mikte even — en het volgende oogenblik viel de electriche lamp, die aan de zoldering hing, kletterend naar beneden.

Ontzet weken de studenten terug.

En Raffles kon ongemoeid over den rand van het raam klimmen, waarop hij zich liet vallen en zoo snel hij kon langs het breede klinkerpad naar het hek snelde waar de beide anderen hem reeds vol ongeduld wachtten, bevreesd, dat voorbijgangers het gebeurde mochten hebben opgemerkt, ofschoon die vrees ongegrond mocht heeten daar hier, aan de achterzijde van het groote gebouw, het verkeer zeer gering was, en het park met zijn zware boomen het van de straat scheidde.

Vlug als een gems sprong Raffles in de auto, terwijl hij Henderson toeriep:

„Naar de Victoriastreet, James! Haast je!”

De aansporing mocht overbodig heeten!

Reeds kwamen er eenige studenten aangesneld, die zich van hun schrik hersteld hadden, en blijkbaar gewapend waren, daar zij de auto die in pijlsnelle vaart wegreed, eenige revolver-schoten achterna zonden, die echter geen doel troffen.

Reeds was het voertuig buiten schot.

Twintig minuten later stond de auto stil voor den tuiningang van het huis in de Victoriastreet.

Raffles had tijdens zijn rit zijn overjas uitgetrokken, en die niet zonder moeite om het bewegingloze lichaam heengeslagen, en aldus ingewikkeld werd Eleonora het huis binnen gedragen.

Dadelijk werd zij naar het vertrek gebracht, dat zich op de eerste verdieping bevond, en op het groote bed uitgestrekt.

„Vrouwenkleederen!” beval Raffles op korten toon, terwijl hij naast het bed plaats nam.

Niets was voor Brand gemakkelijker dan dit korte bevel op te volgen — in de ruim voorziene geheime kleerkast bevonden zich niet alleen bovenkleederen maar zelfs alles wat een jonge vrouw kan behoeven, om zich geheel te kleeden.

Brand herinnerde het zich niet zonder eenigen wrevel, want menigmaal had hij reeds op verlangen van Raffles de rol van een aantrekkelijke jonge vrouw moeten vervullen, waartoe hem zijn rond, glad gelaat met de groote blauwe oogen en zijn sierlijke gestalte uitnemend geschikt maakten.

Vijf minuten later keerde hij met het gevraagde naar de kamer terug.

Raffles zat nog altijd op de zelfde plaats en keek naar het bleeke gelaat op het kussen.

Zonder het hoofd om te wenden zeide hij:

„Ik heb haar het roode poeder gegeven — over een kwartier kan zij uit haar lethargie ontwaakt zijn! Heb je daar de kleederen?”

„Alles wat er noodig is — zelfs schoenen,

hoewel ik vrees, dat die wel wat groot voor haar zullen zijn!"

Raffles had zijn opschrijfboekje te voorschijn gehaald, scheurde er een blad uit en schreef er op:

„Gij zijt in veiligheid en bij vrienden. Op den stoel naast het bed vindt gij kleederen. Kleed u zoo snel als mogelijk aan — ik durf hier niet langer blijven dan noodzakelijk is! J. R.”

Dit briefje spelde hij op den stapel kleeren, zoodat het dadelijk in het oog moest vallen, en daarop verwijderden zich de beide mannen.

Ruim een half uur verstreek.

Toen klonken er op de gang zachte voetstappen, die schenen te aarzelen.

Raffles opende de deur.

Op den drempel stond Eleonora Manoury, nog zeer bleek, maar volkomen bij haar bewustzijn en krachtig genoeg om zich zonder hulp te kunnen bewegen.

„Raffles!” was alles wat zij zeide. Toen strompelde zij naar binnen en Raffles ving haar in zijn sterke armen op en geleidde haar naar een sofa.

Een uur later had zij zich in zooverre hersteld, dat Raffles haar alles kon mededeelen, wat er in de afgelopen dagen was geschied.

Toen hij gereed was, greep de jonge vrouw zijn hand en zeide met een stem, die van ontroering beefde:

„Dus nogmaals hebt gij mij het leven gered, Raffles! Hoe kan ik u dat ooit vergelden!”

„Door mij nu aanstonds de plaatsen te noemen, waar ik mijn doodsvijand Stanley zal kunnen vinden!” antwoordde Raffles met vaste stem.

Als door een slang gestoken rees de vrouw op.

Zij streek zich eenige malen over het voorhoofd, als om haar gedachten te verzamelen, en kreet toen:

„Stanley! Maar hij heeft zich ingescheept aan boord van de „Mauretania”! Hij is op weg naar Amerika!”

„Naar Amerika? Hoe weet ge dat?” riep Raffles uit, die eveneens was opgesprongen.

„Hij sprak er over met dien Hopkins!” antwoordde Eleonora bevend. „Ik herinner het mij nu zeer goed.”

„Misschien deden zij het, om u op een dwaalspoor te brengen!” hernam Raffles.

„Nee! Want zij wisten toen niet, dat ik achter het gordijn verscholen was!”

Raffles smoorde een uitroep van ongeduld en woede en richtte zich toen tot Brand met de vraag:

„Wanneer is de „Mauretania” vertrokken?”

Brand dacht even na en antwoordde toen snel:

„Vijf dagen geleden!”

„Vervloekt! Dan moet de boot over twaalf uur de haven van New York binnen loopen!” schreeuwde Raffles, voor een oogenblik zijn kalmte verliezend. „Maar hij is er nog niet! Nee, hij kan ons nu niet ontsnappen! Gelukkig is er nog zoo iets als draadloze telegrafie! Ik ga Scotland Yard telefoneeren! Wacht hier tot ik terugkom!”

Raffles snelde het vertrek uit.

Bijna een kwartier bleef hij weg. Toen hij terugkeerde, had zijn gelaat een sombere uitdrukking.

„Welnu?” vroeg de jonge vrouw op heeschen toon, terwijl zij Raffles een paar stappen tegevoet trad.

„Men kan geen verbinding krijgen!” antwoordde Raffles op doffen toon. „Of er is een meteorologische storing — of de schurk heeft, in het gezicht van de haven, het toestel voor draadloze telegrafie aan boord van zijn schip weten te vernielen. Maar — nog geef ik het niet op!”

„Maar er bestaat geen middel, om hem nu nog te achterhalen!” riep Eleonora uit. „Een telegram helpt niet, want als hij eenmaal voet aan wal heeft gezet is hij veilig! Hij zal zich wel als stoker of zoo iets vermomd hebben, en als het noodig is zwemt hij naar land — gij kent hem nog niet!”

„Er is een middel!” hernam Raffles, terwijl zijn oogen schitterden. „Mijn vliegmachine! Zij legt den afstand over den oceaan in tien uren af! Een uur om naar de loods te Croydon te rijden — en er blijft mij dan nog een over om het schip in te halen, en den kapitein door seinen te waarschuwen! Kom Brand, wij hebben geen seconde te verliezen! Wat u betreft, madame — ik breng u naar een mijner landhuizen dat wij voorbij rijden, en gij belooft mij, daar op mijne terugkomst te zullen wachten!”

„Dat belooft ik u, Raffles!” zeide de jonge vrouw. „Ik heb in langen tijd niet gebeden — ik verworpinge — maar nu wil ik God vurig smeecken, dat Hij u beschermen moge!”

In allerijl werden de voorbereidselen voor de reis gemaakt, en men begaf zich op weg, nadat Raffles en Brand hun uiterlijk weder veranderd hadden, daar het hun anders niet mogelijk zou zijn, de vliegmachine te gebruiken, die aan graaf Palmhurst heette te behooren.

In ijle vaart joeg de auto, door Henderson bestuurd, naar Croydon, maar de jonge vrouw

werd halfweg ongeveer afgezet, aan een der kleine landhuizen van John Raffles . . . .

Met de armen naar de auto uitgestrekt, zag Eleonora hoe de man, dien zij boven alles ter wereld lief had, nieuwe gevaren tegemoet ging.

Een half uur later stegen de drie mannen op met den „Sperwer”, het wonderlijke toestel door Raffles uitgevonden en gebouwd.

Tien uur later, na met gemiddelde snelheid van 500 kilometer per uur te hebben gevlogen, kwam het vliegtuig in het gezicht van New York, toen het daar nog klaar dag was, wegens het verschil in tijd.

En toen Raffles zijn kijker voor het oog bracht slaakte hij een kreet van teleurstelling en woede.

Hij had een klein vaartuig ontdekt, dat van Ellis Eiland snel naar de haven voer — het was het vaartuig, hetwelk de opvarenden van de „Mauretania” van het genoemde eiland, waar zij gevisiteerd waren, naar de haven bracht . . . .

Er viel dus niet aan te twifelen — Stanley had reeds kans gezien om eveneens den vasten wal te bereiken.

Nogmaals was de schurk dus ontkomen.

En hier te New-York zou hij zijn leven van misdaad opnieuw aanvangen . . . .

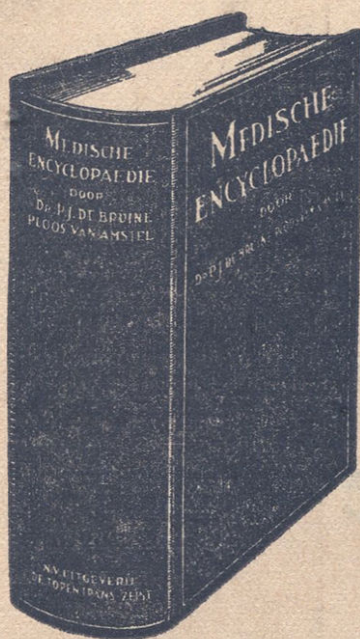
2e DRUK De vele aanvragen maakten in korten tijd noodig een 2e DRUK

Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door

Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam

ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op stevig papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Formaat van het werk 25 x 17 c.m.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.

Ieder die iets weten wil over bloedarmoede - bloeddruk - blaascatarrah - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuberculose, of wat dan ook, kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim 2000 onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in veelkleurendruk op kunstdrukpapier, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, ruim 500 pag.

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onderstaand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM (C.)

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegr. 72, Amsterdam C. Postrekening 60092, Tel. 31791

Ex. Medische Encyclopaedie

In linnen prachtband compleet fl. 4.50, en wenscht dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1,50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.— *

Naam

Woonplaats

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht.

R.B.K.

*"Special en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel spontaan geschreven brief van een enthousiasten Fifty-Fifty rooker, waarvan het origineel ten onzent ter inzage is en waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant 'as. betr. Fifty-Fifty sigaretten die U „Fluweel voor de Keel" noemde, heb ik eens een pakje gekocht. Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw advertentie deden mij het besluit nemen Uw sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koel en zuivere Fifty-Fifty's geenerlei nadeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met alle hoogachtung

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

= FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
"Fluweel voor de keel"